

KOMMUNISTISK POLITIK

*Fredsaktivisten Ulla Røder ved
FredsVagten foran Christiansborg,
25. november 2004*

**BLOW
THE
WHISTLE!**

Nr. 24

8. årg.

2004

4. december -
17. december
Støttepris 12 kr.

TEMA: KOLD KRIG I UKRAINE

Mærk verden s. 2 ● Stem som vi vil s. 3 ●

Foghs F'er s. 4 ● Fattig og rig s. 5 ● Folketinget i krig s. 6 ●

Falluja - Amerikas Guernica s. 6 ● Arla i fordækt spil s. 8 ●

DKU lukker togfabrik s. 10 ● Stemmeret og fodlænker s. 11 ●

En krigsforbrydelse for øjnene af os s. 12 ● Flygtninge fra Falluja fortæller s. 14 ●
IMF sponsoreret "demokrati" i Ukraine s. 16 ● 60-året for Albaniens befrielse s. 20 ●
Borgerkrig? Fundamentalisme? s. 20 ● Debat s. 22 ● Ondt i konkurrencen s. 24

Mærk verden

KOMMUNISTISK POLITIK

Mærk verden: Napalm'en brænder stadig i Falluja, hvor USA er ved at tabe Irak-krigen. De har ikke bare tabt 'kampen om irakernes sjæl', og ikke bare 'tabt freden' og ikke kunnet stabilisere besættelsen og Allawis marionetregime. De har ikke bare tabt enhver legitimitet. De er også ved at tabe krigen militært. Efter fire ugers kampe og uindskrænket terror er det sønderskudte Falluja endnu ikke erobret, modstanden kontrollerer fortsat mere end halvdelen af byen. Samtidig har modstanden åbnet nye fronter. Den amerikanske storoffensiv, der skulle bringe den øvrige snes irakiske 'oprørsbyer' under kontrol og klar til 'frie valg' befinder sig i store vanskeligheder. Modstanden blev ikke knækket i Falluja, som den amerikanske besættelsehær hævdede. Den er ikke blevet mindre, som Allawi-regeringen påstår. Den er blevet stærkere.

Den amerikanske supermagt er i vanskeligheder – og ikke bare i Irak, hvor det ser ud, som om den har anspændt sine militære kræfter til over det bærbare. Det er ikke lykkedes at bygge en omfattende militær koalition af villige kanonfødeleverandører. De fleste villige er ikke helt så villige som Fogh og Co. Senest trækker Holland, Ungarn og Portugal sig ud. Det er heller ikke lykkedes at få 'irakiske' marionetstyrker til selv at gøre arbejdet for amerikanerne. Hverken den 'irakiske hær' eller det 'irakiske politi', der uddannes og bevæbnes af besættelsesmagten, har vist sig at kunne erstatte den rå amerikanske militærmagt. Der er ikke nok, og dem, der er, duer ikke til så meget. Derfor er de amerikanske tab meget store. Hver niende amerikansk soldat i Irak er blevet dræbt eller såret. Over 20.000 er blevet bragt til et amerikansk militærhospital i Tyskland med alvorlige skader. Hver sjette af de overlevende, der kommer hjem, lider af alvorlige psykiske forstyrrelser.

USA befinder sig i et globalt stormvejr. Hadet til denne tyranniske supermagt, som bomber folkene i knæ, hvor som helst den beslutter, har aldrig været større. Den politiske og sociale uro gærer overalt, og Bush-administrationen arbejder fortvivlet på at fastholde sine nuværende allierede og klienter, og om muligt genvinde gamle. Derfor rejser han til Chile og Canada – og mødes overalt af massive folkelige protester. Han og hans fascistiske kreds kender kun én vej: at fortsætte og prøve at forstærke den kriminelle aggression og indblanding

overalt, hvor den amerikanske imperialismes strategiske globale offensiv for verdensherredømme dikterer det.

Ukraine er ét af knudepunkterne i den amerikanske strategi. Derfor er den kolde krig blusset op dér. Det handler om geopolitik og om olie.

USA vil tryne alle potentielle supermagtsrivaler: fra Kina og Rusland til EU. Men de handler også, hver især ud fra deres egne interesser, mod den amerikanske supermagt. Ruslands Putin arbejder på at skabe en politisk og økonomisk koalition, bestående af Rusland, Indien, Kina og Brasilien. Den skal sejle op mod både USA og den anden aspirerende supermagt EU. En sådan koalition ville kunne gøre sig stærkt gældende: den rummer tre fjerdedele af verdens befolkning, de største naturressourcer og de største menneskelige reserver. Kina søger samtidig at befæste sin stilling i Asien og er i færd med at skabe det største frihandelsområde i verden dér.

Det handler om geopolitik. Det handler om olie og energi. Og det handler om dollars. Siden Korea-krigen har USA været en skyldnation. Den amerikanske gæld bare vokser og vokser. I år er budgetunderskuddet på 400 mia. dollars. Handelsunderskuddet af samme størrelse. Udlandet finansierer USA's overforbrug og USA's krige. Nu ser vi et dramatisk fald for dollaren, hvis værdi på tre år er sunket med 30 pct. i forhold til euro'en og andre valutaer. Samtidig eksploderer oliepriserne, som afregnes i dollars. (Det er dollarfaldet, der har betydet, at vi her ikke har set vanvittige prisstigninger på olie og benzin). Flugten fra dollaren er begyndt, og dens stilling som verdens eneste reservevaluta er skrøbelig. Samtidig rammer dollarfaldet – den amerikanske devaluering - umiddelbart de øvrige økonomier, ikke mindst eurozonen og gør det vanskeligt at overvinde den økonomiske stagnation, den befinder sig i.

Der udkæmpes en hemmelig krig hver eneste dag på finansmarkederne og mellem de statslige aktører. USA lader seddelpresserne løbe løbsk – og økonomer kappes nu med spådomme om økonomisk kollaps, global recession, børss- og aktiekriser, og taler om nødvendigheden af drakoniske økonomiske foranstaltninger i USA for at undgå total sammenbrud.

USA på alle felter ude i en orkan. Og resten af verden med.

Redaktionen 30. november 2004

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

*Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 10. december 2004*

Stem som vi vil

Den danske valgkamp er i gang. Partierne kampagnestrategier er fastlagt, kandidatlisterne klar, de fleste valgplakater trykt, annonceteksterne udkastet og slagordene pudset af. Det er det danske demokratis ypperste masseaktion, selve kernen i demokratiet: vælgernes 'dom', 'folkets' afgørelse'. Endnu ved kun statsministeren, om det bliver i januar, selvom alle regner med det. Det er den lille taktiske gevinst, som regeringen og regeringspartierne normalt har overfor den parlamentariske opposition: statsministerens ret til at bestemme, hvornår valget udskrives. Og Fogh behøver stadig ikke udskrive det, før der er gået fire år – nemlig til november 2005, hvor det næste kommunalvalg ifølge loven skal finde sted.

Alt er således lagt op til et normalt dansk valg, med det repræsentative demokrati som sikker vinder, uanset hvem som bliver valg, og hvem som kommer til at danne regering.

Alle danske statsborgere over 18, i landet og udenfor, kan stemme – bortset fra nogle få umyndiggjorte, som er frataget stemmeretten. Det her er ikke USA, hvor man skal registreres hos partierne for at stemme, og hvor 6-7 millioner straffede, især sorte, ikke har valgret.

Valghandlingen foregår uden direkte tryk, stemmesnyd finder (stort set) ikke sted og har ikke indflydelse på resultatet; valgtilfornordede fra de forskellige partier kontrollerer hinanden. Det her er ikke USA, hvor et enkelt parti i den enkelte stat eller valgkreds kan organisere valget, kontrollere optællingen eller programmere den elektroniske stemmeafgivning for George W. Bush.

Forholdstals-valgsystemet gør, at mandaterne fordeles proportionalt efter de afgivne stemmer – med en enkelt undtagelse: spærregrænsen. Det her er ikke England eller de amerikanske delstater, hvor vinderen tager det hele og kalder det 'verdens bedste demokrati'.

Partier, der har haft penge og kræfter til det og indsamlet underskrifter nok til et enkelt mandat, er opstillingsberettigede, efter en besværlig god-

kendelsesprocedure. Får man 2 pct. af de afgivne stemmer, vil man normalt få fire medlemmer af folketinget. Det er bare ærgerligt stemmespild, men det her er ikke USA eller UK eller Tyskland med forholdstalsvalg, men en spærregrænse på 5 pct.

Det her er rigtigt demokrati. Det er rigtige 'frie valg'. Ikke som USA, hvor valgresultatet afgøres af monopolstøtte og demokratiske begrænsninger og valgsvindel sørger for resten. Det her er ikke Irak, som skal lære rigtige 'frie valg' på amerikansk og bombes, massakreres, intimideres og manipuleres

	Luke Skywalker
	Prinsesse Leia
	Han Solo
	Obi-Wan Kenobi
	Yoda
	R2-D2
	C-3PO
X	Chewbacca
KOMMENTAR	

til demokrati. Det er ikke et østland eller en tidligere sovjetstat som Ukraine, der har lært demokrati, organisation af valgresultater og valgsvindel af et USA, som i sidste omgang afgør om et valg et hvilket som helst sted har været 'frit' og 'fair'. Det vil sige: som USA vil have det. 'Frie valg' betyder på præsidentamerikansk 'Stem som vi vil': Ellers laver vi det bare om. Og der er ikke en eneste fidus til at 'organisere' et 'demokratisk valgresultat', som USA ikke kender og ikke har brugt et eller andet sted.

Den almindelige stemmeret og valgene i Danmark, som vi kender dem, er resultatet er en mere end århundredlang kamp mod den herskende classes eksklusive kontrol med den politiske proces, mod de privilegeredes 'demo-

krati'. Fremtrædende medlemmer af Venstres Ungdom drømmer sig tilbage til de gode gamle dage, hvor ejendom var lig med stemmeret, og vil have, at stemmeretten fjernes for alle på overførselsindkomst – fra pensionister over arbejdsløse og bistandsmodtagere til unge på SU. Forslaget kommer fra den samme kreds af 'ultraliberalister', som skriver udkastet til Anders Fogh Rasmussens nytårstaler.

Denne gang gik den for langt: "Jeg tager klart afstand fra de pågældende udtalelser. De stemmer på ingen måde overens med den demokratiopfattelse, vi har i Venstre", måtte statsministeren meddele vennerne og vælgerne.

For det her er ikke Irak eller Afghanistan, som bombes til 'fri valg' under udenlandsk besættelse i 'demokratiets' navn, selvom Anders Fogh også kalder det for demokrati. Det er ikke Albanien eller Serbien eller Hviderusland eller Ukraine, hvor 'de frie valg' omstødes efter amerikansk finansierede masseprotester, selvom Anders Fogh kalder det for 'demokratiske revolutioner'. Det her er Danmark og heller ikke Venstres store liberale forbillede USA. Den ivrige VU'er gik for langt, da hun ikke blot anbefalede den amerikanske to-parti-model, dens beskårne stemmeret, monopolfinansierede valgkampagner og 'rigged elections', men gik halvandet hundrede år baglæns i Danmarkshistorien.

Og først og fremmest: Det er ikke nødvendigt. Indskrænkninger i stemmeretten og valgsvind er ikke nødvendige for at få det resultat, som det danske 'VI' ønsker. Det er ikke nødvendigt at rokke ved illusionerne om det nærmest perfekte 'folkestyre'. Indtil videre, i al fald.

Fogh har styr på det. Modellen: *at regere mod folket ved hjælp af folket* har virket godt og længe for den herskende klasse i Danmark. Penge, organisation, professionelle valgkampagner, manipulation, systematisk splittelse og løgn, løgn og atter løgn er nok til, at vi stemmer, som de herskende vil. Indtil videre.

Fogh: Fjende af fred, frihed, frisind og fremskridt

Fogh og hans spindoktorer havde haft travlt med at køre valgskytset i stilling til Venstre-landsmødet sidste weekend, som skulle fremmane et billede af et sejrrikt parti, der sætter valgkampen i gang.

Den borgerlige presse har sekundret med iver: Hans tale til landsmødet var en visionær åbenbaring om fremtidens Danmark, og Fogh er på vej 'ind mod midten' som hele landets statsministre.

Fogh-regeringen er den mest højreorienterede, asociale og krigsgale regering, Danmark har haft siden 2. verdenskrig. Baseret på Dansk Folkeparti har den ført sort blokpolitik for alle reaktionens mærkesager.

Ved sidste valg prøvede Fogh også at føre sig frem som 'manden i midten', lige indtil taburetterne var sikret. Så gik Fogh i krig – mod Irak og mod indvandrere, ungdom, folk på overførsel, arbejderne. Det sorte var ikke blevet lyserødt eller englehvidt.

Det var det heller ikke på Venstres landsmøde.

Med henblik på massakren i Fallujah og de amerikanske overgreb på menneskerettigheder i Irak – såsom forvandlingen af en by til en ruinhob oven på dynger af lig, nedskydning af sårede irakere, Abu Ghraib-tortur osv. – erklærede Fogh:

“Vi er forpligtet til at overholde menneskerettighederne, og sådan skal det være. Men vore modstandere, de overholder ikke menneskerettighederne og krigens love.”

Kynismen kender ingen grænser.

De danske soldater i Irak, som er udkommanderet til lakajtjeneste for USA og A.P. Møller i et land, som ikke har bedt om dem, er ifølge Fogh 'på vagt for fred og frihed'.

Krig er fred, og Fogh er fredens mand.

Fogh påstår også, han er frihedens, frisindets og fremskridtets mand:

“Til islamiske fundamentalister og tyranner og terrorister af alle slags må

vi sige klart og tydeligt: Vi hylder friheden. Vi hylder frisindet. Vi hylder fremskridtet.”

Foghs “frihed” er USA's og de gamle europæiske kolonimagters 'ret' til at bekriige, slavebinde, udplyndre og diktere andre lande og folk. Det er krigsforbryderens frihedsbegreb.

Foghs “frisind” er klapjagt på modstandere af krig og imperialism, som han konsekvent beskylder for at 'spille terroristernes spil'.

Det er i særdeleshed en racistisk hetz mod arabere og muslimer, hvor han optræder som kvindernes ridderlige beskytter. Fogh går ind for 'kvindens ligeret med manden'. Hvordan kan det så være, at uligelønnen i Danmark bliver mere og mere udtalt, og at kvindernes stilling på de fleste områder hastigt forringes i disse år?

Og Foghs “fremskridt” er, som det altid har været: Baglæns i historien, markedskræfternes frie hærgen, Bushs vidunderlige verden.

Fogh hører ikke hjemme i statsministeriet, men på anklagebænken ved et krigsforbrydertribunal – blandt andre løgnere, demagoger og fjender af fred, frihed, fremskridt og frisind.

Ta' stemmeretten fra dem - for fanden!

“Respekten for den private ejendomsret har for bare 100 år siden været så stor, at det ansås for at være en selvfølge, at man ikke kunne bestemme, hvordan andre menneskers penge gennem staten skulle anvendes, hvis man ikke selv bidrog til den pulje af penge, som der blev stemt om. Efterhånden som de krævedes grupper vokser, og deres krav bliver dristigere og mere skruppelløse, bliver deres indflydelse stadigt større.”

X ved *Lotte Calundann Noer* (f. 1979) - nu fhv. formand for VU's politiske udvalg

Fattig og rig

Trods parlamentarikernes snak om, at finansloven er et tag selv-bord, så er kendsgerningerne, at de fattige bliver fattigere, og de rige forgyldes.

Fogh fører sig frem på slap line overalt, hvor han kan komme af sted med det. Det gælder i medierne, folketingets åbningstaler, krigsforsvarstalerne og Venstres landsmøder. Tilsyneladende kan han gå på vandet. Midt i et ragnarok af en ulovlig påbegyndt krig, ulovlig besættelse af Irak og mishandling af dets folk samt økonomisk elendighed for flertallet af danskerne, hvoraf hundredtusinder lever en uanstændig tilværelse, så styrkes regeringens opinionstal. Den svage opposition, der ikke udgør et mærkbart alternativ, må påtage sig en stor del af dette ansvar.

Fattigdommen i Danmark er nemlig betydeligt større, end overfladen viser, når vore blikke en sjælden gang forstyrres af de åbenlyse udstødte. Det være sig en posedame, den hjemløse foran supermarkedet med sit *Hus Forbi* til salg, gadebørnene på S-togstationerne eller kontanthjælpsmodtageren med den behandskede hånd i affaldsspanden på udkig efter lidt pant for en tom emballage.

Massefattigdom vokser

Ifølge en ny undersøgelse – *At eksistere eller at leve*, foretaget af *Center for Alternativ Samfundsanalyse* (CASA) – så er 225.000 danskere fattige. 100.000 har ikke råd til medicin, og mange må klare sig for mindre end 4.000 kr. om måneden til husleje, tøj, sko og transport.

Regeringen har behandlet disse facts på to måder. For det første har den lavet sin egen rapport, der tilkendegiver, at alle danskere har råd til mad tøj og husly, og for det andet har den bekvemt vedtaget, at der slet ikke skal berammes en fattigdomsgrænse. Når ikke der eksisterer en definition af fattigdom, så eksisterer fattigdommen heller ikke! Erasmus Montanus kunne ikke have

gjort det bedre. *Keine Hexerei – nur behändichkeit.*

CASA efterlyser en fattigdomsgrænse for danske forhold – blandt andet ud fra den betragtning, at mange andre lande har vedtaget en sådan, og dels ud fra, at vi har brug for et redskab, der gør, at vi kan måle fattigdomsudviklingen. Så længe den ikke er vedtaget, er der eksempelvis usikkerhed om, hvorvidt der er 100.000 eller 800.000 fattige i Danmark. Regeringen ser ingen af dem, socialminister Eva Kjer Hansen afviser, og de konservatives ordfører kalder det 'absurd'.

EU har dog fastlagt en fattigdomsgrænse. 90.000 børn i Danmark i alderen 0-17 år lever under EUs officielle fattigdomsgrænse.

Hvert tiende danske barn!

De rige skal have det bedre

Imens mener regeringen, at de rige skal have det bedre. Det handler blandt andre om aktionærerne, hvis selskabsskat er alt for høj. Den er ganske vist reduceret fra 50 pct. i 1990 til 30 pct. i dag. Nu er det jo vanskeligt for regeringen at forklare befolkningen – med flere hundredtusinder fattige – det rimelige i, at de rige skal forgyldes, så den skal vinkles rigtigt. Her kommer EU's gennemsnit 26,27 pct. ind som et kærkomment argument. Desuden sløres sænkningen med, at den gennemføres samtidigt med, at den gennemføres samtidigt med, at et skattehul lukkes for spekulation.

Det gælder det hul, som TDC benyttede sig af, da firmaet overførte kæm-

peunderskud fra datterselskaber i udlandet til Danmark for at få mere glæde og gavn af fradraget her – til stor omkostning for skatteyderne. Det var en *forretning*, TDC havde benyttet sig af i årevis, uden at nogen havde gjort indvendinger. Da det endelig kom frem, blev der løftet et par øjenbryn, en enkelt pegefinger for uetisk regnskabsførelse, og en dom blev afsagt, der gav firmaet ret til svindelen. Den form for svindel går som bekendt under betegnelsen skattehul.

Nu flere år efter vil regeringen i overensstemmelse med god etik, retfærdighedssans samt i solidaritet med de fattige lukke *hullet*. Med den anden hånd skal selskaberne og deres aktionærer så forgyldes en blok med en skatenedsættelse til 28 pct.

I erhvervskredse har de da også svært ved at få hænderne ned. Jubelen er stor:

- *Danmark er kommet bedre med i det internationale skattekapløb*, udtaler en skatteretsprofessor fra Handelshøjskolen i Århus, Aage Michelsen, som dog ikke er udelt tilfreds med sænkningen. Der skal hårdere lud til:

- *Skal man påvirke konkurrencesituationen for alvor, så er det ikke en nedsættelse af selskabsskatten, der batter. Det er en nedsættelse af de høje lønninger.*

Det vil en tvangsaktivering af titusinder kontanthjælpsmodtagere i kommunernes aktiveringsfabrikker da hjælpe ganske gevaldigt på. Her vil man uden lønomkostninger få samlet og pakket tonsvis af produkter.

Ulla Røder i folketinget

Ulla Røder med det regnbuefarvede fredsflag

Den internationalt kendte danske fredsaktivist Ulla Røder har i næsten halvandet år levet under jorden, fordi hun ikke har kunnet sikres en fair retssag i Skotland, hvor hun er anklaget for at gøre et britisk Tornado-fly ukampdygtigt op til Irak-krigens begyndelse.

Men torsdag den 25. november dukkede hun op igen. Nemlig i det danske folketing i spidsen for en flok fredsaktivister, der protesterede mod forlængelsen af den danske krigsdeltagelse i Irak ved den afsluttende behandling.

Efter den langvarige debat, men før afstemningerne, foldede aktivisterne fredsbevægelsens PACE-banner ud og lod det dale ned over folketingsmed-

lemmerne som et andet Dannebrog.

Aktivisterne råbte 'Krigen er en forbrydelse – Forlængelsen en forbrydelse', mens de også lod Nej til krigs appel til folketingsmedlemmerne om at stemme efter samvittighed og international ret på tværs af partiskel flagre ned i salen.

Nürnberg gælder også for det danske folketing

Ulla Røder siger:

- Det er vores pligt som medlemmer af civilsamfundet at gribe ind over for en forbrydelse, når der lægges op til en sådan. Og aggressionskrig er ifølge Nürnberg-princippet den største for-

brydelse mod menneskeheden. Den fortsatte danske krigsdeltagelse er en forbrydelse, og folketingsbeslutningen er ulovlig ifølge international ret.

Det var det, vi ville minde de danske parlamentsmedlemmer om.

- Når over 50 pct. af befolkningen er imod krigsdeltagelse, og folketinget sidder alle signaler fra befolkningen overhørig, er det nødvendig at vise sin protest.

Folketingets sikkerhedsvagter greb hurtigt ind og førte de fem deltagere i den fredelige aktion bort. De blev arresteret og kørt til Station 1 på Halm-torvet, hvor de midt på aftenen blev løsladt.

De vil blive anklaget efter Straffelovens paragraf 137, stk. 2 om forstyrrelse af en folketingssamling.

Ved arrestationen af Ulla Røder blev det klart, at der ikke forelå en udleveringsanmodning fra det skotske politi. Men hun erklærer også, at hun er parat til retssagen om det ødelagte bombefly, og i dag føler hun sig mere sikker på, at hun vil være i stand til at få sit principielle forsvar ind i sagen: at hun handlede, som hun gjorde, for at forhindre en forbrydelse mod menneskeheden.

Ifølge Nürnberg-princippet er det enhver borgers pligt at søge at forhindre dette, når de er opmærksomme på, at en forbrydelse mod menneskeheden er ved at blive begået.

Dette forsvar blev anerkendt ved retssagen om Trident-atomubådene, hvor Ulla Røder i 1999 ved en skotsk domstol blev frikendt for hærværk under henvisning til den kriminelle karakter af dens atomvåben. Hun og hendes to medanklagede fra Trident Ploughshares modtog efterfølgende den såkaldt 'lille nobelfredspris' – the Right Livelyhood Award.

Ulla Røder vil i den kommende tid deltage aktivt i den danske antikrigsbevægelse. Hun støtter kraftigt initiativet til at søge at få Fogh, Per Stig Møller, de øvrige ministre og hærledelsen stillet for en domstol for krigsforbrydelser og det anklageskrift, som initiativet Stop Terrorkrigen har formuleret.

PACE flaget daler sammen med Nej Til Krigs appel ned over folketingssalen

Den sorte hane galer:
Det er tid at sige fra
Af Henning Paaske Jensen

Falluja - Amerikas Guernica

Mens besættelsesmagten i Irak åbner djævelens porte, høres langtfra musik i den illuminerede AP Møller opera, og der danses og skåles på D'Angleterre. Alt imens USA's "store hammer" mod Fallujas befolkning tages i brug:

USA ved nok bedst hvilke remedier, der skal bruges – det skal andre langt fra ikke blande sig i, lyder det blandt de forsamlede og fra minister for "udenrigs affairs" - og selveste Annan irettesættes.

Hos "den ansvarlige opposition" i den anden ende af byen, er der panderynker og lidt kritik af arbejdets udførelse, men "arbejdet må gøres færdigt", det er måske kun en overgang, hviskes der.

Med støvletramp og hospital som base, lægges langt herfra læger og sygeplejersker i håndjern.

I forvejen er byen omringet så ingen kan slippe ud – især alle mænd mellem 14 og 60 vil blive anholdt.

Alt imens illuminerer man byen med mega- og klyngebomber.

Men det er svært at få ram på Al Zargawi – som et ensomt spøgelse - der er alle vegne. Så var det Spanien, så var

det Irak. Lige nu er han i byen Falluja. I morgen er han undsluppet. Han er snu den rad. Engang efterlyst, såret og kun med et ben. Engang forventet død, men nu spillevende med to ben og benene på nakken. Han er umulig at finde, selv den fineste amerikanske elektronik kan ikke finde ham, og den massive bomberegning kan heller ikke gøre det af med ham. Og det på trods af, at område efter område jævnes med jorden og kræver sine ofre.

Ubevåbnede fanger afsløres i moskeen: de ånder sgu – men ikke meget længere.

Med stor forståelse for den utaknemmelige opgave krigerne står overfor, beroliges vi herhjemme med TV klip af en US tank-førers bekymringer ved angrebet på Falluja: "Jeg får et kick ved at gå i krig". Hefter går TV over til næste indslag om dagens dont i Danmark.

Men langt herfra holdes nødhjælp, læger ambulancer og forsyninger tilbage – der er ikke brug for det, lyder det fra den amerikanske statholder.

Alt imens evalueres der: fantastisk vi har vendt deres strategi på hovedet.

Ved at angribe og fjerne vandet, kan oprørerne ikke længere svømme som en fisk i vandet.

Fascinationen af oprørerne må have konsekvenser.

Først tømmer vi vandet, så kan fisken ikke svømme, og så er det langt lettere at få fangst.

Den sorte hane galer, – opdraget i goebelsk ånd og kaster sin forklæding.

USA's lebensraum i aktion.

Det er høje tid råbet viderebringes fra person til person - blandt arbejdere og intellektuelle:

Nej til USA's massakrer og lebensraum! Vi kræver de danske soldater hjem nu! Solidaritet med den irakiske modstand!

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Arla i fordækt spil om lønnedgang

Mejerikoncernen vil benytte chaufførerne som murbrækkere for lavere løn til samtlige ansatte.

Det er, som om Arlas stadig ringere omdømme slet ingen ende vil tage. Kvælning af småproducenter og mejerister er blevet forsøgt med tilsidesættelse af lovgivning. Forbrugernes harme vendte sig mod deres produkter med afsætningsvanskeligheder til følge. Dårlig behandling af og ringe betaling af deres ansatte betød tidligere i år, at koncernen måtte tage til takke med en voldgiftskendelse, der medførte en efterbetaling til de ansatte på kr. 60 mio. kr.

Det har ifølge koncernledelsen ført til en voldsom underskudsforretning, som aktionærerne nu vil have tørret af på de ansatte. Derfor har ledelsen i første omgang rejst krav om, at 845 chauffører skal gå ned i løn. SiD og KAD har indkaldt til møde for tillidsrepræsentanterne i de to forbund i den kommende uge:

- Det fremstår, som om Arla og Mejeribrugets Arbejdsgiverforening kun vil sætte de 845 mejerichaufførerne ned i løn. Men det er ikke rigtigt, siger forretningsfører i SiD's Transport- og Servicegruppe Søren Andersen og fortsætter:

- Samtlige mejeriansattes lønninger er i spil, og en imødekommelse af Arla-koncernens krav her og nu vil få store konsekvenser for hele området under

de kommende overenskomstforhandlinger for hele SALA-området godt 40.000 ansatte.

- Det er tydeligt, at koncernen vil have pengene fra den tabte voldgift hjem igen, og mere til. Og at det er samtlige ansatte i koncernen, der skal til lommerne, hvis det står til Arla. Koncernen har blandt andet kig på den såkaldte taktregulering på 2,50 kroner i timen for alle ansatte, forklarer Søren Andersen.

Chauffører som gidsler

Et andet fagforbund – Nærings og Nydelsesmiddelarbejdernes Forbund (NNF) – har tilkendegivet, at det er indstillet på at give køb på de 845 mejerichaufførers løn. Men samtlige fagforbund, der har overenskomst med Mejeribrugets Arbejdsgiverforening – hvor Arla-koncernen er den absolutte gigant – skal være enige, før ændringer kan komme på tale.

- Det er vigtigt at forstå, at det ikke kun er chaufførerne, det her drejer sig om. De er blevet gidsler i et større spil, der blandt andet handler om ledelsen i Arla og Arla-direktionens ansvar for

koncernens økonomiske problemer og budgetter, siger Søren Andersen.

Koncernen vedkender selv et drønen-de underskud i år, ligesom deres budget til det kommende år varsler et fald i indtjeningen på godt 400 mio. kroner. Den svenske direktør påpeger, at underskuddet forværres, hvis dollarkursen fortsat falder, hvilket er forventeligt. Budgettet er nemlig baseret på en dollarstigning.

- Vi skal være glade, hvis vi kan holde en nulvækst de næste 10 år, har direktør Åke Modig udtalt til dagbladet Børsen.

I SiD's øjne er det Arla-koncernen selv, der har skabt problemerne. Og forbundet afviser, at de ansatte skal betale for fejlslagen planlægning, mislykkede projekter og Arla-koncernens budgetstyring

- Det var Arla-koncernen og Mejeribrugets Arbejdsgiverforening, der i 2001 forlangte, at vi skulle have en 4-årig overenskomst. På den baggrund er det endnu mere uanstændigt, at koncernen på forhånd stiller krav om en ensidig lønnedgang nu, siger Søren Andersen og fortsætter:

- Arla har aldrig betalt chauffører og andre ansatte ekstra i timeløn, når det er gået godt med indtjeningen, eller når afregningen for mælken har været god. Derfor kan det ikke være de ansatte, der skal gå ned i løn, når det går skidt med Arlas økonomi på grund af dårlig ledelse, kuldsejlede projekter og millionproblemer, siger Søren Andersen til SiD's hjemmeside.

Aktiveringsfabrikker er billigere end østeuropæere

Mens arbejdsgiverne kræver lønnedgang af de ansatte under trussel om at udflage, så nægter deres moral dem ikke at udnytte gratis arbejdskraft fra bistandsmodtagere på landets aktiveringsfabrikker.

Ja, du læste rigtigt: Nu lægger man ikke længere skjul på, at de tvangsaktiverede kontanthjælpsmodtagere arbejder på fabrikker, om end de er ejet og oprettet af kommunen.

I dag er det et faktum, at den efterhånden verdensberømte Bodum-sag, hvor tvangsaktiverede samlede og pakkede Bodums kaffekander uden at få en

øre ekstra for det, kun var og er toppen af isbjerget.

Konkurrencen på den lave løn østfra rammer blandt andet den hjemlige møbelindustri, men i Give kommune har et mindre privat firma smagt en umulig konkurrencesituation kun 40 km fra virksomheden, i dette tilfælde jobcenteret i Herning. Det lille firma har pakket skruer, dyvler og beslag for flere kunder, hvoraf den største – H.T. Bendix – nu får udført størsteparten af ordrene på fire forskellige fabrikker i fire forskellige kommuner.

SiD udtaler, at de kræver styr på

tingene, men som lovgivningen er i dag, så virker det allermest som en kamp mod vindmøller. Dette lovkompleks, som er den senest vedtagne arbejdsmarkedsreform betitlet *Flere i arbejde*, blev i øvrigt stemt igennem med socialdemokratiske stemmer.

Ud over Bodum- og H.T. Bendixkander i flæng nævnes andre større danske fremstillingsvirksomheder, der gør brug af den af kommunerne til rådighed stående arbejdskraft: Dantoy (legetøj), Carletti (slik), Gumlink (tyggegummi) og Oticon (høreapparater).

Hel branche dikteres lønnedgang

Der gik ikke lang tid før danske arbejdsgivere fulgte sinaglerne fra Tyskland: Arbejderne skal ned i løn. Nu dikterer emballageindustrien simpelthen, at alle skal ned i løn.

Truslen om udflgning, lukning eller massefyringer er kommet på mode i det danske erhvervsliv, hvilket kartonnagebranchen nu har fået at mærke. Den danske tekstilindustri har flyttet produktionen østpå, slagterier har truet med og realiseret en vis udflgning, LEGO rykker til Asien, men for første gang bliver en hel branche stillet over for krav om lønnedgang under truslen om udflgning:

- En bølge af virksomhedslukninger vil speede op i løbet af tre til fem år. Hvis vores udgifter til lønninger, energi og forsikringer fortsat stiger, bliver vi simpelthen udkonkurreret af udenlandske konkurrenter. Hvis ikke emballagevirksomhedernes omkostninger snart bliver reduceret med 25 procent, vil resultatet blive lukning af danske fabrikker, siger administrerende direktør Peter Vammen fra Danapak Kartonnage A/S til Berlingske Tidende.

Direktøren beskylder de ansatte for luksuseløninger og kræver op til 5 pct. lønnedgang. Alt i alt omsætter dansk emballageindustri årligt for cirka fire milliarder kroner og beskæftiger 5.000 mennesker.

Lønnedgang ingen garanti

Peter Huntley, direktør i brancheorganisationen Emballageindustrien, lægger ikke skjul på, hvor inspirationen kommer fra:

- Fagforeningerne har slet ikke forholdt sig til, hvad der sker på bilfabrikerne i Tyskland. Hos Opel har tusindvis af ansatte allerede accepteret at gå på deltid eller at gå ned i løn for at redde jobbene. Og Volkswagen har advaret sine ansatte om, at over 30.000 arbejdspladser risikerer at gå tabt, hvis

Emballageindustriens arbejdsgivere er igen kommet med et godt forslag

ikke de går med til et lønstop og andre indrømmelser, fastslår han truende og sætter trumf på med et eksempel fra kartonnagearbejdernes egne kollegaer i Tyskland:

- Efter hårde forhandlinger mellem Danapak Kartonnage og 150 medarbejdere og deres fagforening er samtlige ansatte på fabrikken i Bremen gået med til at gå 3,5 procent ned i løn.

Flere fagforeninger sætter spørgsmålstegn ved arbejdsgivernes troværdighed. De mener ikke, at der er garanti for arbejdspladser, selvom om de ansatte går ind på betingelser om lønnedgang. Løntilbageholdenhed og indgåelse af fredspligtaftaler har eksempelvis ikke holdt arbejdsgiverne i slagteribranchen fra at flytte produktionen til udlandet. Andre peger på, at årsagen til en eventuel udflytning skal ses i sammenhæng med at mange fremstillingsvirksomheder flytter, hvorfor kartonnageindustrien, der betjener dem i dag, vælger at flytte med.

Arbejdsgiveren scorer hver anden overarbejdstime

Ifølge Danmarks Statistik (DS) er det kun 50 pct. af samtlige arbejdstimer, som lønmodtageren i form af løn eller fridage får glæde af. I resten af tilfældene skummer arbejdsgiveren altså fløden. DS giver ingen forklaring på fænomenet, men måske er forklaringen, at mange lønmodtagere frygter for deres arbejdsplads og på den baggrund giver ekstra goodwill?

Andelen af lønmodtagere med fast overarbejde er steget på et år fra 61 til 69 pct. Ud af dem, som trods alt får godtgørelse for deres overarbejde, tager 84 pct. penge som ydelse, mens de resterende 16 pct. vælger fridagene.

Færre arbejdspladser

På blot tre år er antallet af arbejdspladser i det private faldet med 53.000, hvoraf industrien tegner sig for de 35.000. Da det offentlige område modsat har øget antallet af stillinger med næsten 9.000, viser bundlinjen, at der i alt er 44.000 færre arbejdspladser i forhold til efteråret 2001, oplyser Arbejderbevægelsens Erhvervsråd.

Det er nærliggende at trække en parallel til Fogh-regeringens tiltræden november 2001, hvilket oppositionen til venstre i Folketingssalen da også gør. Det er da også en kendsgerning, at VK i samarbejde med DF har gjort uendelig lidt til fordel for beskæftigelsen, men nedgangen skal også vurderes i forhold til den kapitalistiske krise, der i Danmark slog alvorligt igennem, netop da Fogh trådte til.

SiD Skærbæk gør krav på sit navn

SiD og KAD har besluttet at ekskludere SiD Skærbæk fra det nye forbund 3F med virkning fra nytår, idet SiD-afdelingen ønskede at bevare sin nuværende identitet. Uenigheden har tilsyneladende fået forbundet SiD, der om en måned frasiger sig sit navn, til at se rødt, fordi det nægter Skærbæk-afdelingen at beholde sit 80 år gamle navn.

Det må forventes, at sagen skal afgøres ved domstolene.

DKU lukker togfabrikken Bombardier i Randers

Danske virksomheder fortsætter med at producere for den israelske besættelsesmagt. Det gælder f.eks. Terma, der leverer dele til de F16-fly, som Israel bruger til sine talløse angreb på palæstinenserne. Det gælder også togfabrikken Bombardier i Randers.

Den 19. november skred DKU-Randers i aktion og lukkede for togdriften til og fra Bombardier p.g.a. deres produktion af tog til besættelsesmagten Israel.

I en pressemeddelelse om aktionen siger DKU:

Israel fortsætter med støtte fra USA deres besættelse og groteske undertrykkelse af Palæstina og det palæstinensiske folk.

Et af de nyeste tiltag er den mur Israel er ved at bygge - tværs igennem palæstinensisk jord - der er planlagt til at blive 350 km. lang og 6 m. høj!

Det svarer til, fra det østligste af Sjælland til det vestligste af Jylland og lidt til. Dvs. tværs gennem Danmark

En sikkerhedsmur kalder de den... - Hvad er det så, der er så sikkert ved den?

Det er i hvert fald helt sikkert, at

Lukket! pga. solidaritet med Palæstina - dku99.dk

Israel bygger den for at understøtte og udbygge deres besættelse! Det er også helt sikkert, at de er lige glade med hvad palæstinenserne synes om den!

Noget, der også burde være sikkert er, at alle burde fordømme Israel og nægte

al samarbejde indtil besættelsen af Palæstina ophører.

Hvis vi for et øjeblik tager de historiske briller på vil vi jo også fordømme dem der samarbejdede med Nazi-Tyskland under 2 verdenskrig og deres besættelse af Danmark.

Boykot Coca-Cola i Danmark

Der er nu startet et dansk "Boykot Coca-Cola"-initiativ. Gruppen tager afsæt i fagforeningen SINALTRAINA-L's opfordring til boykot af Coca-Cola og den internationale opbakning fra International Social Forum. Som tidligere beskrevet her i bladet er Coca-Cola i Columbia bl.a. anklaget for mord på 8 fagforeningsaktivister. Internationalt har Coca-Cola derudover et alenlangt synderigster, hvoraf bl.a. kan nævnes mange andre overgreb på fagligt aktive og overtrædelser af menneskerettighederne i flere lande, diskriminering af sorte arbejdere i USA, adskillige sundheds- og sikkerhedssager samt fouering og dræning af grundvandsreserver i Indien, hvorved befolkningens adgang til rent drikkevand blev afskåret.

Initiativet sigter på en omfattende

deltagelse fra faglige organisationer, græsrodder, uddannelsesorganisationer m.fl. og er i første omgang møntet på at indføre så mange Coca-Cola-fri zoner som muligt. Hvis du kan skaffe opbakning til deltagelse i initiativet i din fagforening, uddannelsesorganisation eller elevråd, så henvend dig pr. mail til jeb@tib.dk og bed om en invitation til næste møde, der finder sted den 11. januar kl. 17 i Valby.

Formål

At medvirke til afgørende forbedringer af Coca-Cola's ansattes faglige rettigheder.

At oplyse om steder hvor fagligt organiserede forfølges på Coca-Cola's virksomheder.

Af samme grund skal togfabrikken Bombardier stoppes i at producere tog til Israel. Derfor har DKU her til aften sat en stopper for at toget nogensinde forlader fabrikken ved godt og grundigt at aflåse porten som toget skulle komme ud af!

DKU's talsmand Peter Hansen udtaler:

- Det er ikke okay, heller ikke gennem produktion, at støtte en stat, der på det groveste hver dag dræber, undertrykker og ydmyger et folk, hvis land de har besat!

Støt det palæstinensiske folks modstandskamp! Frit Palæstina!

Specielt fokuserer Initiativet på de grove overgreb, der har fundet sted på Colombias Coca-Cola fabrikker.

At oplyse, skabe debat med. det formål, at få Danmark Coca-Cola til officielt, at presse Coca-Cola International, så overgreb stoppes og faglig organisering tillades og sikres.

At de dræbte Coca-Cola arbejderes familier sikres erstatning.

At de colombianske Coca-Cola arbejderes fagforening SINALTRAI-NAL sikres erstatning.

Vi opfordrer derfor til ikke at købe eller sælge Coca-Cola's produkter. Brug jeres fantasi, drik noget andet.

Initiativet er ikke partipolitisk, men bygger på fagforeninger og andre græsrodsorganisationer og de bevilinger de giver.

Stemmeret og fodlænker

"Bistandsklient satte ild til sig selv"

Sådan lød overskriften til en af de små notitser, som i dagbladene er samlet i spalter fra top til bund i aviserne. Notitsen var blandet sammen med de mere gængse, som i stor udstrækning kunne være taget direkte fra politiradioen, hvilket et udpluk af de øvrige overskrifter underbygger: *Færre spritbilister, 18-årig voldtaget i solcenter, Barn kørt ned af 17-årig osv. osv.*

Ved nærmere fordybelse i disse spaltenotitser finder man faktisk en hel del pudsigheder. De er alle brygget af Ritzaus Bureau og må have til formål at dække den mere sensationslystne og skandalehungrende del af læserne. Ved andet gennemsyn konstaterer man, at notitserne er meget præcise i deres benævnelse af *anden etnisk baggrund*, når indvandrere i første, anden eller tredje generation er indblandet. Det er også karakteristisk, at historierne sjældent bliver fulgt op. De får så at sige ofte lov til at stå alene til stor begejstring for nogle læsers fantasi. Det var også gældende for historien om bistandsklienten.

Ganske vist redegjorde notitsen for, at den 29-årige mand havde forvoldt skaden på sig selv, idet han *"tilsyneladende var utilfreds med størrelsen på sin kontanthjælp og overhældte sig selv med benzin, som han havde medbragt i en flaske. Herefter satte han ild til sig selv."* Historien endte angiveligt lykkeligt, idet en vagtmand og en anden klient *"resolut fik smidt manden på gulvet og rullet ham rundt.....Manden slap med forbrændinger på arme, hænder, hals og ansigt."*

Det var jo godt.

Lad nu Ritzaus og redaktionssekretærens valg om læsernes brug af deres fri fantasi komme til sin ret:

Manden var jo i forvejen ikke til megen gavn for samfundet. Han var røget ud på samfundets tredje revle, hvor han ikke kunne bunde. Han havde tidligere stået på første revle med fast arbejde; men var på grund af omstrukturering blevet bortrationaliseret. Der-

efter gik det den tunge gang over anden revle med nogle år på dagpenge. Forskellige kurser kombineret med aktivering med offentlig støtte på nogle fabrikker holdt håbet om nyt arbejde i live. Det gik ikke og pludselig var han stødt ud på det yderste, - der hvor man mister alle forhåbninger om igen at vende tilbage til havets overflade. Omgangskredsen svandt også ind, og det blev mere og mere vanskeligt at se sig selv, sin familie og bekendte i øjnene. Han havde nu i en årrække oplevet fornedrelsen på byens socialkontor, hvor de udstødte blev behandlet skeptisk, kritisk og ydmygende.

Det kunne let være historien. Til gengæld er følgende de nøgne fakta:

Få dage inden sit selvmordsforsøg kunne han i radioen høre, at en ungdomspolitiker i Venstres Ungdom gjorde sig til talsmand for at fjerne stemmeretten for dagpengemodtagere, kontanthjælpsmodtagere og pensionister. VU'eren, der ernærede sig selv som studerende på overførselsindkomst, mente tilsyneladende, at de øvrige grup-

per er nassere, der skal fratages deres borgerlige demokratiske rettigheder. En højtstående Venstrepolitiker slog efterfølgende fast, at synspunktet var i overensstemmelse med hendes medlemskab af Venstre, så længe det var et personligt standpunkt. Det eneste, der kunne bringe eksklusion på banen, var en åbenlys tilkendegivelse af sympatier for Hitler.

Hvis vores kære kontanthjælpsmodtager dagen efter ildspåsættelsen var faldet over notitsen, kunne han i notitsen lige over læse følgende ny betragtning om sig og sine lige:

"Der er for stor forskel på at afsonne i en strandvejsvilla og i en toværelses lejlighed på Vesterbro. Derfor rammer regeringens lovforslag om hjemmeafsoning med elektrisk fodlænke skævt, mener Landsforeningen af beskikkede advokater." I stedet bør de tildeles samfundstjeneste, mener advokaterne. Reno

Tilintetgørelsen af Fallujah fortsætter hastigt. Artikel 6 (b) i Nürnberg dokumentet definerer i det relevante afsnit en Nürnberg-krigsforbrydelse som "... hensynsløs ødelæggelse af byer, byområder eller landsbyer ..." Ifølge denne definitive definition udgør Bush jr.-administrationens ødelæggelse af Fallujah en krigsforbrydelse, som nazisterne blev retsforfulgt og dømt for. Der er intet overraskende i dette.

Ruinby Falluja

Efter Bush jr.-administrationens magtovertagelse i medfør af De Forenede Staters Højesteret i januar 2001 har verdens befolkning været vidne til en regering i De Forenede Stater, der har demonstreret meget lidt – om overhovedet nogen – respekt for international lov, internationale organisationer og menneskerettigheder og de dermed forbundne fundamentale overvejelser, for slet ikke at tale om forståelse for overholdelse af krav i forbindelse med international fred og sikkerhed.

Hvad verden har været vidne til, er i stedet et omfattende og ondartet angreb på international retsordens integritet iværksat af en gruppe mænd og kvinder, der er gennemgribende Machiavelli'ske i deres opfattelse af internationale relationer og i deres varetagelse af både udenrigspolitik og indenrigske forhold. Dette er ikke kun et spørgsmål om at lade eller ikke lade tvivlen komme den anklagede til gode, når det gælder komplicerede sager i forbindelse med udenrigsspørgsmål og forsvarspolitik over for en amerikansk regering, der har ansvaret for både sine egne borgeres sikkerhed og for de allierede i Europa, den vestlige halvkugle og Stillehavet.

Bush jr.-administrationens udenrigspolitik budgør snarere en vedvarende kriminel aktivitet

Tilintetgørelse En krigsforbrydelse

Af Fran

i lyset af erkendte principper i forbindelse med såvel international lov og amerikansk indenrigspolitisk lov, samt i særdeleshed Nürnberg-charteret, Nürnberg-dommene og Nürnberg-principperne.

Så dens tilintetgørelse af Fallujah var at forvente. For en generation siden spurgte verdens befolkninger sig selv: *Fandtes der "gode" tyskere?* O.k., der var nogle gode tyskere. Den lutheranske teolog og præst Dietrich Bonhoeffer var den mest fremtrædende repræsentant for de mennesker, der lige til deres død levede et liv i principiel opposition til den nazistiske terrorstat.

I dag spørger verdens befolkninger på samme måde sig selv: *Hvor er de "gode" amerikanere?* O.k., der findes gode amerikanere. Som de tre katolske nonner i Denver, der blev arresteret og fængslet for at protestere imod amerikanske masseødelæggelsesvåben, hvis ødelæggelseskraft og mulige udslættelse af menneskeheden langt overgår endog Hitlers og nazisternes vildeste fantasier. Og i øvrigt for at protestere imod illegale amerikanske interventioner rundt omkring i verden. Lige for nylig skønnede *The Nuclear Resister*, at der siden efteråret 2002 har været mere end 9.500 antikrigsrelaterede arrestationer i de Forenede Stater alene. Mange flere er i vente.

Døde børn og unge foran amerikansk tank

Med internationale juridiske begreber burde Bush jr.-administrationen ifølge international kriminallovgivning selv nu betragtes som en løbende kriminel sammensværgelse under krænkelse af Nürnberg-charteret, Nürnberg-dommene og Nürnberg-principperne, i henhold til formuleringen af disse, og som iværksættere af en aggressiv krigspolitik, der i juridisk forstand svarer til den, der gennemførtes af det nazistiske regime.

"Alle i hele ve
international lo
ten til med alle
modsatte sig ig
le aktiviteter be
nstrationen o
udenlands

Den amerikans
cis A. Boyle, Illi
højt anerkendt
lov. Han har va
net ved mange
modstand og
retssagen mod
to medanklage
haves i sager
Skotland i 1999
Bog: 'Defenc
Under Im
Han har også
siske
Seneste bøger
Nuclear Deter
ne, Palestinia
Law' (2003) o
Order: U.S. Imp
East Before a
11

en af Fallujah: 'se for øjnene af os

of A. Boyle

... har i henhold til både retten og pligten til at anvende voldelige midler at igangværende kriminelle aktiviteter begået af Bush jr.-administrationens forbryderiske medskyldige"

... juraprofessor Francis Boyle ved Georgetown University, er en ekspert i international ret og har været forsvarer eller vidne i retssager om atomvåben og ulydighed. Bl.a. i sagen om Røder og hendes søn, og i sagen om Trident Ploughshares og atomubådene i Vietnam hvor de blev frikendt. Boyle er forfatter til 'Civil Resistance and International Law'. Boyle har også skrevet bogen 'The Criminality of the War in Iraq' (2002), 'Palestine and International Law: Destroying World Peace After September 11' (2004)

... The Criminality of the War in Iraq' (2002), 'Palestine and International Law: Destroying World Peace After September 11' (2004)

Som følge heraf besidder amerikanske borgere den grundlæggende ret i henhold til international lov og de Forenede Staters egne love – den amerikanske forfatning indbefattet – til at engagere sig i ikke-voldelig, medborgerlig modstand (civil ulydighed) for at forhindre, hæmme, modarbejde eller gøre en ende på vedvarende kriminelle aktiviteter begået af amerikanske regeringsrepræsentanter ved udførelsen af udenrigspolitiske aktiviteter og militære operationer, som angives gennemført af forsvarshensyn og som kontra-terrorisme.

Den samme ret til medborgerlig modstand udstrækker sig *pari passu* (i samme grad) til verdenssamfundets statsborgere.

Alle i hele verden har i henhold til international lov både retten og pligten til med alle ikke-voldelige midler at modsætte sig igangværende kriminelle aktiviteter begået af Bush jr.-administrationen og dens forbryderiske udenlandske medskyldige som Blair, Berlusconi, Howard, Koizumi, Kwasniewski osv.

Hvis det ikke fastholdes således, kan Bush jr.-administrationen meget vel komme til at udløse en tredje verdenskrig.

Tidspunktet for forebyggende handling er nu. Civil modstand er den vej, der må gås. Folkemagt kan gøre en ende på magtpolitik.

Tak til "befrierte"

Folkelige bevægelser har haft held til at vælte tyranniske, diktatoriske og autoritære regimer overalt i tidligere kommunistiske lande i Østeuropa såvel som i Asien og for nylig i Latinamerika. Det er på tide atter at udøve folkemagt her i De Forenede Stater:

"When in the Course of human Events ... We

hold these Truths to be self-evident ... we mutually pledge to each other our Lives, our Fortunes, and sacred Honor."

(Når vi under menneskelige begivenheders forløb ... anser disse sandheder for at være selvindlysende ... forpligter vi os gensidigt med vore liv, vore skæbner, vor hellige ære.)

Til trods for Bush jr.-ligaens bestræbelser på det modsatte har vi amerikanske borgere stadig vore

Denne kvinde fra omegnen af Falluja har lige mistet sin familie efter et US bombeangreb

First Amendments Rights (forfatningsbestemte rettigheder): talefrihed, foreningsfrihed, forsamlingsfrihed, frihed til at andrage vor regering om oprejsning for disse omfattende klagepunkter, til civil modstand osv.

Vi bliver nødt til af fuld kraft at påbegynde udøvelsen af alle vore forfatningsbestemte rettigheder, lige nu. Vi må bruge dem, hvis vi ikke skal miste dem.

Vi må handle ikke blot til gavn for befolkningerne i Sydvestasien, men for vores fremtid, for vore børn, for vort land som et demokratisk samfund forpligtet på loven og på den amerikanske forfatning. Nazisterne havde også deres "homeland".

Artiklen blev offentliggjort i *Counterpunch* 15. november 2004

Flygtninge fra Falluja fortæller

Af Dahr Jamail

Massakren på Falluja vil gå over i historien som en af de store krigsforbrydelser – en vilkårlig tilintetgørelse af en hel by, hvis forbrydelse var, at den ikke hilste de amerikanske tropper velkommen som befriere.

Byen ligger i ruiner. Næppe et hus er uskadt, hele kvarterer er knust til grunden.

Amerikanerne har brugt napalm og andre forbudte våben.

Ifølge den arabiske tv-station Al Jazeera fik Røde Halvmåne først adgang til byen med nødhjælp til civile den 27. november – næsten 14 dage efter, at den amerikanske hær havde erklæret modstanden for knækket. En talsmand for Røde Halvmåne udtaler, at man frygter, at mere end 6000 af indbyggerne er blevet dræbt. Der er stadig lig overalt.

Dahr Jamail er en uafhængig amerikansk journalist, baseret i Bagdad. Hans rapporter er en væsentlig kilde til reel viden om, hvad der foregår i Irak. Her følger en af hans beretninger.

Flere findes på hans hjemmeside
www.dahrjamailiraq.com

- Læger i Falluja fortæller, at der er patienter på hospitalet, som blev tvunget ud af amerikanerne, siger Mehdi Abdulla, en 33-årig ambulancechauffør, som er ansat ved et hospital i Bagdad.

- Nogle læger der fortalte mig, at de var i fuld gang med en stor operation, da soldaterne tog lægerne med og lod patienten dø, siger Mehdi. Han kigger ned i jorden, derefter ud i luften.

Dyttende biler fylder den kaotiske gade uden for hospitalet (i Bagdad), hvor de netop har modtaget nye skriveborde. De tomme kasser ligger spredt udenfor. Um Mohammed, en læge på hospitalet, sidder bag sit gamle skrivebord af træ.

- Hvordan kan jeg tage imod et nyt skrivebord, når der er patienter, som dør, fordi vi ikke har medicin til dem? spørger hun, mens hun rækker armene ud i luften.

- De skulle bygge en lift, så patienter, der ikke kan gå, kan transporteres til operationsstuen. I stedet får vi disse nye skriveborde!

Hendes øjne brænder, alt imens et nyt lag frustration lægges ind i hendes arbejde.

- Og der er stadig enkelte irakere, der tror, at amerikanerne kom for at befri dem, tilføjer hun, mens hun kigger ud af det ødelagte vindue. Glasset ligger spredt uden for på grund af en bilbombe, som sprængte uden for hospitalet.

- Disse mennesker vil ændre deres opfattelse af befrierne, når de også får et familiemedlem dræbt af dem, siger hun.

Mehdi tager os med til en flygtningelejr ovre ved Bagdads Universitet. Telte omringer en gammel moske. Børn løber rundt, og nogle af dem sparker til en halvt oppustet fodbold. Nogle kvinder bruger to vandhaner til at vaske gryder og tøj. Mange mennesker står rundt omkring, går formålsløst rundt, ventende.

Vi kontakter en sheik for at få tilladelse til at tale med nogle af familierne. Han hilser på os og siger så:

- I kan se, hvor meget vi har lidt. Vi har 97 familier her nu, og der kommer 50 mere i morgen. Der er folk, der kidnapper flygtningebørn og sælger dem.

En 35-årig købmand fra Falluja, Abu Hammad, begynder at fortælle os, hvad han oplevede i Falluja. Han trækker knapt nok vejret, mens han gør det, fordi han er så oprevet.

- De amerikanske krigsfly kom uafbrudt hele natten og bombede overalt i Falluja! De stoppede ikke ét eneste øjeblik! Hvis amerikanerne ikke fandt et bombemål, brugte de lydbomber blot for at terrorisere voksne og børn. Byen var i frygt. Jeg kan ikke give et billede af, hvor angst folk var.

Abu Hammad ryster af sorg og vrede.

- Om morgenen så jeg Falluja tom, som om ingen boede der. Selv giftgas er blevet brugt i Falluja. De brugte alt: tanks, artilleri, infanteri og giftgas. Falluja er blevet bombet ned til grunden. Der er intet tilbage, siger han.

Adskillige mænd står omkring os. Alle er de flygtninge, og de nikker enigt, mens de kigger mod den nedgående sol i retning mod Falluja.

Abu Hammad fortsætter:

- De fleste af de uskyldige mennesker havde taget ophold i moskeerne for at være tættere på Gud, for tryghedens skyld. Selv de sårede blev dræbt. Ældre kvinder med hvide flag blev dræbt af amerikanerne! Amerikanerne sagde til folk, at de skulle komme til en bestemt moske, hvis de ønskede at forlade Falluja, og selv de mennesker, der gik derhen med hvide flag, blev dræbt!

En af mændene ved siden af os, en stor mand ved navn Mohammad Ali, græder. Hans store krop skælver ved hver ny information, som Abu Hammad giver.

- Der var ingen mad, ingen el, ingen vand, fortsætter Abu Hammad. *- Vi kunne ikke engang tænde et lys, fordi amerikanerne så ville se det og dræbe os.*

Han tager en pause og spørger så:

- Denne folkets lidelse, jeg vil spørge alle mennesker i verden, om de har set en lidelse som denne her? Menneskene i Falluja er Fallujas indbyggere. Iyad Allawi (Iraks amerikansk indsatte premierminister, o.a.) er en løgner. Han sagde, at der var udenlandske krigere

der.

Abu Hammad forsætter:

- Der er lig, som amerikanerne smed i floden (Eufrat, o.a.). Jeg så dem gøre det! Og alle, der blev, troede, at de ville blive dræbt af amerikanerne, så de forsøgte at svømme over floden. Selv der skød amerikanerne dem med rifler fra flodbredden. Selv hvis nogen af dem holdt et hvidt flag eller hvide tøjstykker over deres hoveder for at vise, at de ikke var krigere, blev de alle skudt! Selv mennesker, der ikke kunne svømme, forsøgte at krydse floden. De druknede i stedet for at blive dræbt af amerikanerne.

Mohammad bryder ind. Han er fra Julan-distriktet i Falluja, hvor mange af de heftigste kampe har foregået og fortsætter med at foregå.

- De kalder os terrorister, og vi bor i byen. Vi ejer byen. Vi er ikke rejst nogen steder for at kæmpe mod amerikanerne. De kom til vores by for at føre krig mod os. Vi indbyggere i Falluja forsvarer vores by, vores huse, vores moskeer og vores ære. Iyad Allawi siger, at vi er hans familie. Kan du angribe din familie, Allawi? Angriber du din egen familie, Allawi?!

Da Mohammad er stoppet med at snak-

ke, begynder en 40-årig flygtning, Khalil, at tale:

- Vi accepterer ikke, at amerikanerne eller nogen fremmede kommer til vores by for at invadere os. Vi accepterer den irakiske nationalgarde, men ikke amerikanerne. Ingen har set al-Zarqawi. Hvis ikke amerikanerne trænger ind i Falluja, hvem angriber Fallujas indbyggere så? Indbyggerne i Falluja angriber ikke andre irakere. Fallujas indbyggere angriber kun de amerikanske tropper, når de kommer ind i eller nær vores by.

I stedet for at græde som så mange af de andre, jeg interviewede, så raser Khalil. Hans sorg dækkes af vrede.

- Hvis vi har en regering, så skal denne regering løse folkets lidelse. Vores regering gør det ikke. I stedet angriber den os hele tiden. Vores regering er en stråmandsregering. Den er ikke her for at hjælpe os. Forsvars- og indenrigsministeren snakker om, at vi er deres familie, men hvorfor smadrer de så vores huse ned over vores hoveder. Hvorfor dræber de os alle?

Men så finder tårerne vej til hans øjne, og mens han peger mod adskillige små børn i nærheden, siger han:

- Hvad med børnene? Hvad har de gjort? Hvad med kvinderne? Jeg kan ikke beskrive situationen i Falluja og

folks situation. Falluja lider for meget. Byen er næsten helt væk.

Khalil forklarer så:

- Vi har fået nogle fornødenheder fra nogle gode folk i Bagdad, og nogle frivillige læger kom på eget initiativ med noget medicin, men de løb dagligt tør, fordi situationen er så dårlig. Vi har intet set til sundhedsministeriet, ingen medicin eller læger, intet.

Han siger, at dem, der forlod Falluja, ikke troede, at de ville væk så lang tid, så de medbragte kun deres sommertøj. Nu er det temmelig koldt om natten, ned til 10 grader og blæsende det meste af tiden.

Khalil tilføjer:

- Vi behøver mere tøj. Det er en katastrofe, som vi lever i her i denne lejr. Vi lever som hunde, og børnene har ikke nok tøj.

I dag fortalte en talsmand for Internationalt Røde Kors mig, at ingen af deres nødhjælpshold har fået tilladelse til at komme ind i Falluja, og det amerikanske militær sagde, at det vil vare mindst to uger mere, før nogen flygtninge vil få adgang til deres by.

Let forkortet og oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak

Albashrah.net gengiver følgende erklæring:

Modstandsbevægelsen i Falluja har offentliggjort en erklæring om amerikanske krigsforbrydelser og deres brug af masseødelæggelsesvåben. Modstanden insisterer på, at den har fotos og videoer af mange af disse forbrydelser, og vil offentliggøre dem hurtigst muligt.

Udtalelsen, som er offentliggjort i dag den 22.11.2004, siger, at

”den amerikanske hær i Falluja har brugt masseødelæggelsesvåben og kemiske våben, som har dræbt mere end 5.000 civile”

Udtalelse fra Falluja:

5.000 civile dræbt af USA med ulovlige våben

Udtalelsen opstiller nogle af de største krigsforbrydelser, USA har begået i Falluja:

1. Den amerikanske hær bombarderer Falluja med giftgasser og kemiske våben.

2. Den amerikanske hær bombarderer Falluja med fosfor-bomber.

3. Den amerikanske hær har ødelagt huse, moskeer og forretninger og røvet værdigenstande.

4. Den amerikanske hær har dræbt omkring 5.000 civile, de fleste af dem børn, kvinder og gamle mennesker, og strøet dem på jorden. Derpå har den amerikanske hær begravet mange af disse civile i massegrave. Det er imidlertid ikke tilladt for modstandsfolk, der er blevet dræbt, at blive begravet – og de er blevet overladt til at blive ædt

af hundene.

5. Den amerikanske hær har arresteret omkring 3.000 civile og voldtaget kvinder og børn.

Udtalelsen siger, at modstanden har udfordret den amerikanske hær i og omkring Falluja til at tillade internationale nyhedsmedier og uafhængige observatører til at undersøge disse forbrydelser.

Den har tilbudt en våbenhvile på 24 timer for at garantere sikkerhed for evakuering af civile og deres sårede familiemedlemmer.

Modstanden i Falluja forsikrer om, at den stadig kontrollerer mere end 50 procent af byen, og at den vil besejre besættelsesmagten.

IMF- sponsoreret "demokrati" i Ukraine

Af Michel Chossudovsky

*Hvorfor er den kolde krig
brudt ud igen i Ukraine?
Hvorfor går masser på
gaden, og hvorfor er vestens
mand så populær?*

Oppositionens kandidat Viktor Yushchenko er beslutsomt bakket op af enigheden i det amerikanske establishment om udenrigspolitikken—"The Washington Consensus". Han er ikke blot støttet af IMF og det internationale finanssamfund, han har også godkendelse fra fonde som National Endowment for Democracy (NED), Carnegie Endowment for International Peace og Freedom House samt George Soros' Open Society Institute, der spillede en rolle bag kulisserne sidste år med sit bidrag til at "styrte Georgiens præsident Eduard Shevardnadze ved at sætte finansiell muskelkraft og organisatorisk metal bag hans opponenter."

(New Statesman, 29 nov. 2004)

NED har fire tilknyttede institutter: The International Republican Institute (IRI), National Democratic Institute for International Affairs (NDI), Center for International Private Enterprise (CIPE), og American Center for International Labor Solidarity (ACILS).

Disse organisationer siges at være 'enestående velkvalificerede til at yde teknisk bistand til fremvoksende demokrater overalt i verden'

I Ukraine finansierer NED Yushchenkos parti, Nasha Ukraine, det finansierer også Kievs presseklub. Til gengæld er The Independent Republican Institute (IRI), et søsterselskab til NED, involveret i at vurdere "valgenes retfærdighed og deres resultater". IRI har folk til stede til "poll watching" i 9 oblasts (distrikter) og lokale stabe i alle 25 oblasts.

Det er overflødigt at fortælle at disse forskellige foretagender er dedikeret til "pressefrihed". Deres virksomhed består ikke bare i at organisere exit polls og levere disinformation til den vestlige nyhedskæde - de er også indblandet i skabelsen af 'pro-vestlige', 'pro-reform' studentergrupper, som er i stand til at organisere masseopbud af

civil ulydighed.

I Ukraine er Pora (Det er tid!) Ungdomsbevægelsen, der finansieres af Soros' Open Society Institute en del af denne proces med mere end 10.000 aktivister. Støttet af Freedom of Choice Coalition af ukrainske NGO'er, er Pora modelleret efter Serbiens Otpor og Georgiens Kmara.

Freedom of Choice Koalition optræder som paraply-organisation. Den støttes direkte af den amerikanske og britiske ambassade i Kiev, og også af Tyskland, gennem Friedrich Ebert Stiftung (en stiftelse knyttet til de regerende socialdemokrater). Blandt dets vigtigste 'partnere' opregner den USAID, Canadian International Development Agency (CIDA), Freedom House, Verdensbanken og Charles Stewart Mott Foundation.

Til gengæld giver Freedom of Choice Coalition direkte tilskud til og indsamler midler til Pora.

Blandt de talrige vestlige organisationer udfører National Endowment for Democracy - uden formelt at være en del af CIA - en vigtig efterretningsfunktion ved at udforme partipolitik i det tidligere Sovjetunionen, Østeuropa og verden rundt.

NED blev oprettet i 1983, da CIA blev anklaget for hemmeligt at bestikke politikere og for at oprette falske frontorganisationer i civilsamfundet. Allen Weinstein, der var ansvarlig for etableringen af NED under Reagan-administrationen, siger: "En masse af, hvad vi gør i dag, blev gjort hemmeligt for 25 år siden af CIA."

(Washington Post, Sept. 21, 1991).

I den tidligere Sovjetunion, herunder Ukraine, konstituerer NED så at sige CIA's civile gren. CIA-NED's interventioner er kendetegnet ved et gennemgående mønster. I Venezuela stod NED også bag det mislykkede CIA-kup mod præsident Hugo Chávez, og i Haiti finansierede det oppositionspartier og ngo'er i forbindelse med det amerikansk-sponsorerede statskup og deportationen af præsident Aristide i februar 2004.

I det tidligere Jugoslavien kanalisere

rede CIA (fra 1995) støtte til Kosovo Liberation Army (KLA), en paramilitær gruppe involveret i terroristangreb på det jugoslaviske politi og militær. Samtidig støttede NED via "Center for International Private Enterprise" (CIPE) DOS-oppositionens koalition i Serbien og Montenegro (se note).

Mere specifikt finansierede NED G-17, en oppositionsgruppe af økonomer, der var ansvarlig for (i samarbejde med IMF) formuleringen af DOS-koalitionens "frie markeds"-reformplatform under præsidentvalget i 2000, der førte til Slobodan Milosevics fald.

Center for International Private Enterprise (CIPE) har et helt tilsvarende mandat i Ukraine, hvor det direkte finansierer forskning i markedsreformer gennem adskillige centrale "uafhængige tænke-tanke" og politiske forskningsinstitutter.

Det Kijev-baserede International Center for Policy Studies (ICPS) er finansieret af CIPE. Det har en struktur, der svarer til G-17 i Serbien og Montenegro: En gruppe lokale økonomer, ansat af ICPS, fik til opgave (med støtte fra Verdensbanken) at formulere et omfattende blueprint til en makro-økonomisk reform for tiden efter valget.

Viktor Jusjtjenko: IMF-sponsoreret kandidat

I 1993 blev Viktor Jusjtjenko udnævnt til direktør for den nydannede ukrainske nationalbank. Hyldet som en dristig 'reformmand' var han blandt hovedarkitekterne bag IMF's dødbringende økonomiske medicin, som tjente til at forarme Ukraine og ødelægge dets økonomi.

Efter hans udnævnelse indgik Ukrai-

ne en historisk aftale med IMF. Jusjtjenko spillede en nøglerolle i forhandlingerne om aftalen i 1994 og ved skabelsen af en ny ukrainsk national valuta, som resulterede i et dramatisk fald i reallønnen.

IMF-pakken fra 1994 kom på plads bag lukkede døre ved 50-års-fejringen af Bretton Woods-aftalen i Madrid. Den pålagde de ukrainske myndigheder at opgave den statslige kontrol over valutakursen, hvilket førte til en dramatisk kollaps for valutaen.

Jusjtjenko var som direktør for Centralbanken ansvarlig for afreguleringen af den nationale valuta under 'chokbehandling' i oktober 1994.

Prisen på brød steg fra den ene dag til den anden med 300 procent.

Elektricitetsprisen steg med 600 procent.

Offentlig transport med 900 procent.

Levestandarden raslede nedad.

Ifølge den statslige ukrainske statistik, som citeres af IMF, var reallønnen i 1998 faldet med mere end 75 procent i forhold til deres niveau i 1991

Ironisk nok havde det IMF-sponsorerede program til hensigt at lette inflationstrykket: Det bestod i at påtvinge 'dollariserede' priser på en forarmet befolkning med en indtjening på mindre end 10 dollars om måneden.

Forbundet med de pludselige stig-

ninger i priserne på brændstof og energi bidrog afskaffelsen af statstilskud og fastfrysning af kreditten til at ødelægge den ukrainske industri (både offentlig og privat) og til at underminere dens brødkurvs-økonomi.

I november 1994 sendtes forhandlede fra Verdensbanken dertil for at undersøge forvandlingen af det ukrainske landbrug. Med handelsliberaliseringen (som var en del af den økonomiske pakke) blev amerikansk overskud af korn og 'fødevarerhjælp' dumpet på det ukrainske marked, hvilket bidrog til destabilisering af en af verdens største og mest produktive hvede-økonomier (sammenlignelig med det amerikanske Midtvesten).

I 1998 havde dereguleringen af kornmarkedet resulteret i en nedgang i produktionen af korn med 45 procent i forhold til niveauet 1986-90. Sammenbruddet for kvægavl, høns og mejeriprodukter var endnu mere dramatisk.

Den samlede nedgang i bruttonationalproduktet (BNP) som følge af IMF-reformerne var på mere end 60 procent (fra 1992 til 1995).

Propaganda til støtte for 'Det frie marked'

Hvordan kan Jusjtjenko, som var tæt forbundet med denne proces af økonomisk ødelæggelse og forarmelse, være så populær? Hvorfor er denne IMF-

proteges offentlige image og politiske rygter uplettet?

Det, som den nyliberale dagsorden gør, er at den opbygger en konsensus om 'de frie markedsreformer'. 'Kortvarig smerte med langsigtet gevinst', siger Verdensbanken. 'Bitter økonomisk medicin' er den eneste løsning. Det svarer i mangt og meget til den spanske inkquisition som konsensus bag den feudale samfundsorden.

Med en uhyrlig fordrejet logik præsenteres fattigdom som en forudsætning for at opbygge et velstående samfund. Denne konsensus fremstiller en verden af jordløse bønder, nedlagte fabrikker og skrottede sociale foranstaltninger som vejen til at opnå økonomisk og socialt fremskridt.

For at opretholde denne konsensus og overbevise den offentlige mening er det nødvendigt 'at vende verden på hovedet', skabe splittelser i samfundet, forvanske sandheden og gennem en

Ukraine: Den afgørende brik

Zbigniew Brzezinskis bog fra 1997 'The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives' (('Det store skakbrædt') ridsede den geopolitiske strategi op, som den amerikanske imperialisme følger.

"Som geopolitiske omdrejningspunkter betegnes de stater, hvis betydning udspringer ikke af deres magt og motivation, men snarere af deres politisk følsomme beliggenhed og i henseende til konsekvenserne af deres potentielt sårbare tilstand i forbindelse med geostrategiske spilleres adfærd."

"Ukraine, Azerbaijan, Syd Korea, Tyrkiet og Iran indtager roller som kritisk vigtige geopolitiske drejepunkter..."

"Ukraine, et nyt og vigtigt område på de eurasiske skakbrædt, er et geopolitisk omdrejningspunkt, fordi selve dets eksistens som et uafhængigt land bidrager til at transformere Rusland. Uden Ukraine er Rusland ikke i stand til at være et euro-asiatisk imperium. Rusland uden Ukraine kan stadig stræbe efter imperium-status, men det vil da blive en fortrinsvis asiatisk imperiestat, og vil sandsynligvis snarere blive draget ind i svækkende konflikter med urolige centralasiater, der i givet fald vil blive støttet af deres ligsindede islamiske stater mod syd.

"Men hvis Moskva bevarer kontrollen over Ukraine med dets 52 mio. indbyggere og store ressourcer tillige med

adgang til Sortehavet, så vil Rusland automatisk genvinde de fornødne midler til at blive en magtfuld imperiestat, der omspænder Europa og Asien.'

"De stater, der fortjener Amerikas stærkeste geopolitiske støtte, er Azerbaijan, Uzbekistan og (udenfor denne region) Ukraine, idet alle tre er geopolitiske omdrejningspunkter. Faktisk forstærker Kievs rolle argumentet om, at Ukraine er den kritiske stat, for så vidt som det drejer sig om Ruslands egen fremtidige udvikling "

Hverken Vesten eller Rusland har råd til at miste Ukraine til sin geostrategiske og geo-økonomiske modstander.

massiv propagandakampagne sikre, at det ikke tillades, at der fremkommer et levedygtigt politisk alternativ til 'markedsøkonomien'.

Hvorfor er Jusjtjenko så populær? Af samme grund, som George W. Bush, der fører valgkamp på sine krigsforbrydelser, er populær.

Og fordi hans modstander, den afgående premierminister Janukovitj, ikke repræsenterer et ægte politisk alternativ for Ukraine, som slagkraftigt udfordrer de internationale finansielle institutioner og de vestlige kapitalinteresser, der ødelægger og forarmer en hel nation.

Valgkampen i Ukraine i 2004 blev bygget på en massiv propaganda og mediekampagne, støttet af USA, med penge i ryggen fra Washington til politiske partier og organisationer, som er bundet til vestlige strategiske og økonomiske interesser.

På sin side har amerikanske efterrettingsagenturer, som arbejder hånd i hånd med de forskellige organismer som NED, konsekvent støttet denne proces, som går ud på at manipulere civilsamfundet.

Målet er ikke demokrati, men snarere opsplittningen og koloniseringen af den tidligere Sovjetunion.

IMF og 'Den Gode Regering'

I Ukraine intervererede IMF ikke bare ved gennemførelsen af den makroøkonomiske dagsorden, den blandede sig også direkte på den indenlandske politiske arena. Som i Rusland i 1993 blev det ukrainske parlament set som en forhindring for gennemførelsen af 'markedsreformerne'. I 1999 blev Jusjtjenko efter pres fra Washington og IMF udnævnt til statsminister.

Jusjtjenkos kandidatur blev foreslået af forskellige parlamentsfraktioner, og Kutjma var enig i deres valg

Det vægtigste argument var nok IMF's ønske om at se Jusjtjenko som Ukraines premierminister, fordi afkastet af den tidligere sovjetrepublik med udviklede finansielle faciliteter beror på det.

Mange parlamentsmedlemmer troede, at IMF var parat til at give et lån på 300 millioner dollars til Ukraine, hvis Jusjtjenko blev statsminister.

(ITAR-TASS, Moskva 17. dec 1999).

Efter sin udnævnelse iværksatte Jusjtjenko øjeblikkelig et større IMF-støttet konkurs-program direkte rettet mod den ukrainske industri. Det bestod grundlæggende set i at lukke en del af landets fremstillingsvirksomhed. Han forsøgte også at underminere den bilaterale handel med olie og naturgas mellem Ukraine og Rusland på vegne af IMF, som havde forlangt, at handelen foregik i amerikanske dollars i stedet for som udveksling af forbrugsvarer.

De har fyret 'vores egen' statsminister

Jusjtjenko blev af sine modstandere beskyldt for at have sat IMF's interesser over landet. I 2001 blev Jusjtjenko fyret som statsminister efter en mistillidsafstemning i parlamentet.

"Viktor Jusjtjenko har opfyldt forpligtelser mod IMF bedre end sine forpligtelser over for sit eget lands borgere", sagde analytikeren Olena Markosyan i den ukrainske centrumsavis Den' (BBC Monitoring, 16. nov. 2004).

'Denne [Jusjtjenkos] regering erklærer åbent, at den gennemfører alle anbefalinger fra IMF. Selvom regeringen erklærer, at dens politik retter sig mod sociale forbedringer, fører den i praksis en antisocial, antinational politik', sagde lederen af det kommunistiske parti Heorhij Krutjkov (citeret i Financial Times, 17. maj 2001).

Den internationale finansverden gik øjeblikkelig i aktion. Ukraine var tilbage på kreditorernes sorte liste.

"Vesten, som åbenlyst for nylig satte sig på Jusjtjenko, vil næppe læne sig tilbage i stolen. Der savnes ikke redskaber til at lægge pres på Kijev. Sandsynligvis vil spørgsmålet om at genoptage kreditter fra IMF, Verdensbanken og EBRD blive lagt på is, fordi de var eksplicit forbundet med Jusjtjenkos forbliven ved magten ..."

(Vremja Novostei, 1. maj. 2001, original på russisk).

Kopi af Jugoslavien. Opdeling af Ukraine?

Nogle måneder efter sin fyring i 2001 var Jusjtjenko i Washington til samtaler med topmedlemmer af Bush-adminis-

trationen. Han var tilbage i Washington i begyndelsen af 2003 som gæst hos International Republican Institute. Under besøget mødtes han med vicepræsident Dick Cheney og viceudenrigsminister Richard Armitage.

De neokonservative havde omhyggeligt 'iscenesat' præsidentvalget i oktober-november 2004.

Jugoslavien var en generalprøve på opsplittningen af de tilbageværende republikker i det tidligere Sovjetunionen. Som den seneste udvikling antyder, er opsplittningen af Ukraine, modelleret efter erfaringerne fra det tidligere Jugoslavien, utvivlsomt et af flere overgangs-'scenarier', som Bush-administrationen arbejder med.

At skabe splittelse mellem ukrainere, russere, Krim-tatarer og andre etniske grupper, mellem russiskortodokse, kristne ortodokse og ukrainske katolikere osv. er en del af Washingtons skjulte dagsorden.

Militær omgruppering til støtte for Det frie marked

Militarisering støtter Det frie marked og vice versa. CIA fører NED. Donorsamfundet (indbefattet de Washington-baserede Bretton Woods-institutioner) samarbejder med den Europæiske Union, NATO og det amerikanske udenrigsministerium.

Krig og globalisering følges ad. Mens Jusjtjenko ses som den internationale finansverdens protegé, er hans kollega og politiske medsammensvorne, tidligere forsvarsminister Jevjen Martjuk, en urokkelig støtte for den amerikanske og NATO's militære tilstedeværelse i regionen.

Det var først og fremmest på Jevjen Martjuks initiativ som forsvarsminister, at ukrainske tropper blev sendt til Irak, en beslutning, som flertallet af ukrai-

nerne var imod.

I august mødtes Martjuk med forsvarsminister Donald Rumsfeld på det krimiske badested Jalta. På dagsordenen var ikke bare Ukraines deltagelse i Irak-krigen, men også de forestående valg i Ukraine. Forsvarsminister Martjuk annoncerede efter disse møder, at Kijev fortsat ville deltage i 'de villiges koalition' og bevare tropperne i Irak.

Martjuk blev fyret i september, knap en måned før første runde af præsidentvalget.

Forsøg på statskup?

I en tv-tale den 25. november sendte Martjuk et budskab til militæret, politiet og sikkerhedsstyrkerne om at undlade at adlyde de civile myndigheder, dvs. Leonid Kutjmas regering.

"Ukraines tidligere forsvarsminister og formanden for det nationale sikkerheds- og forsvarsråd har erklæret, at han er overbevist om at oppositionsleder Viktor Jusjtjenko er berettiget til at blive anerkendt som Ukraines præsident.

Den tidligere forsvarsminister Jevjen Martjuk appellerede til præsident Leonid Kutjma og statsminister Viktor Janukovitj om at udvise fornuft. Martjuk understregede, at blodsudgydelse skulle undgås i Ukraine.

Martjuk appellerede til landets sikkerhedsofficerer om ikke at adlyde ulovlige ordrer og om at huske deres officielle ære og værdighed.

Han understregede, at valgsvindelen ved anden runde i præsidentvalget den 21. november, som regeringen siger blev vundet af statsminister Janukovitj, var massiv, og erklærede, at den eneste udvej af det politiske dødvande, som Ukraine har befundet sig i siden valget, var forhandlinger mellem ligeberettigede parter.

Martjuk appellerede også til den russiske ambassadør i Ukraine, Viktor Tjernomyrdin, om kun at videregive objektiv information til den russiske præsident Vladimir Putin. Han mindede officerer ved den russiske Sortehavsflåde i Sevastopol om, at de befinder sig på en udenlandsk regerings territorium, og at de skulle betænke sig på det, og opfordrede den Russiske Føderations forsvarsminister til at adlyde loven"

(Se Kijev Post, 26. nov. 2004, og Kanal 5 transcripts, BBC Monitoring,

26. nov. 2004).

Magtkamp: Olie og rørledningskorridorer

Bag præsidentvalget foregår en magtkamp mellem pro-amerikanske NATO-fraktioner og pro-russiske fraktioner i de ledende politiske kredse og i militæret.

Det handler ikke bare om fortsættelsen af den IMF-sponsorerede makroøkonomiske dagsorden, der er også strategiske militærinteresser for USA og NATO i regionen på spil.

Bush-administrationens mål er at installere en ukrainsk regering, som er fast allieret med Washington, med det endelige mål at fjerne det russiske militær fra Sortehavet.

I denne henseende har Ukraine allerede indgået adskillige militæraftaler med NATO og Washington under Leonid Kutjmas regering.

Ukraine er medlem af GUUAM, en militæralliance mellem fem tidligere sovjetrepublikker (Georgien, Ukraine, Usbekistan, Aserbajdsjan og Moldova). Denne militæralliance blev oprindeligt udformet i 1997 af Det Ukrainske Nationale Sikkerhedsagentur (NSBU) i intim forbindelse med Washington. Dens formål var at underminere alliancen mellem Rusland og Belarus/Hviderusland, undertegnet mellem Moskva og Minsk i 1996.

Ukraine undertegnede også aftaler med Polen og de baltiske stater med hensyn til transportkorridorer og rørlednings-ruter.

GUUAM ligger strategisk ved indgangen til de kaspiske olie- og gas-rigdomme 'med Moldova og Ukraine, som tilbyder [rørlednings-] eksportruter til Vesten.'

Formålet med GUUAM var at ekskludere Rusland fra Sortehavet, beskytte de anglo-amerikanske rørlednings-ruter fra det centrale Asien og det Kaspiske Hav og grundlæggende afskære Rusland ikke bare fra det Kaspiske Havs oliereserver, men også fra Sortehavet.

Sammenfaldende med ceremonien i forbindelse med NATO's 50 års fødselsdag ved begyndelsen af krigen imod Jugoslavien i 1999 var overhovederne for alle de fem GUUAM-lande til stede, inklusive præsident Leonid Kutjma fra Ukraine. De var blevet inviteret til

NATO's tredages højtideligholdelse i Washington for at undertegne GUUAM-overenskomsten under NATO- og USA-auspicer.

Georgien, Aserbajdsjan og Usbekistan bekendtgjorde øjeblikkelig, at de ville forlade CIS, en sikkerhedsunion, der definerer rammerne for militært samarbejde mellem de tidligere sovjetrepublikker og tillige deres forbindelse til Moskva.

"Dannelsen af GUUAM (under NATO's paraply og finansieret med vestlig militær støtte) var møntet på yderligere opsplitning af CIS. Den kolde krig havde, selvom den officielt var forbi, endnu ikke nået sit klimaks: Medlemmerne af denne nye NATO-positive politiske gruppering støttede ikke blot bombardementerne af Jugoslavien i 1999, de var også enig om 'militært samarbejde på lavt niveau' med NATO, idet de hævdede, at 'gruppen ikke er en militær alliance rettet imod nogen tredje part, nemlig Moskva'.

Domineret af anglo-amerikanske olieinteresser har dannelsen af GUUAM i sidste instans til formål at udelukke Rusland fra olie og gas-lagre i den kaspiske region og samtidig isolere Moskva politisk."

(Michel Chossudovsky, War and Globalization – The Truth behind September 11, Global Research, Montreal, 2002, Kapitel V).

Note

Kostunica og DOS – den vestligt skabte og finansierede såkaldte "sammenslutning af den demokratiske opposition" – tog magten i Jugoslavien. Det fremstilles som en 'folkelig revolution', og tv-billederne af forbrødring mellem demonstranter foran parlamentet i Beograd og politifolk gik verden rundt som 'bevis' (o.a.).

Noget forkortet.

Oversættelse: Hans Pendrup/KP

60 året for Albanien befrielse:
29. november 1944
29. november 2004

Af Ole S. Larsen

Det er 60-års-dagen for Albanien befrielse fra den nazi-fascistiske besættelsesmagt. 29. november har siden været albansk nationaldag.

Det socialistiske Albanien flag - kontrarevolutionen fjernede stjernen

Sammen med de sovjetiske folk var albanerne det eneste europæiske folk, som befriede sig uden militær hjælp udefra. Allerede i september-oktober 1944 jagede modstandsfolkene og den Røde Hær de sidste nazi-fascistiske tropper ud af Sovjetunionen.

Mens Sovjetunionen, Den Røde Hær og dens allierede forberedte befrielsen af resten af Europa, gav de albanske modstandsfolk de sidste tyske besættelsestropper dødsstødet. Den 29. november var Albanien befriet efter mere end fem års fascistisk italiensk og senere nazitysk besættelse.

Over 70 000 partisaner kæmpede med våben i hånd i Albanien Nationale BefrielsesHær, som var den største militære og politiske modstandsbevægelse.

Omkring 28.000 albanere havde mistet livet i kamp mod de fascistiske vest-europæiske besættelsesmagter. Store dele af landet lå i ruiner. Titusinder var hjemløse.

Men landet var befriet. Og et par divisioner fra den albanske befrielsehær hjalp de jugoslaviske folk med at befri deres land. Men der skulle gå yderligere fem måneder og ti dage, inden de tyske ledere den 9. maj 1945 underskrev den betingelsesløse kapitulation over for de engelske, amerikanske og sovjetiske allierede.

At Albanien sammen Sovjetunionen og de jugoslaviske folk ikke som andre europæiske folk - såsom det bulgarske, finske, polske, rumænske, tjekkoslovakiske, tyske, ungarske og østrigske - blev befriet af udenlandske styrker, havde en større betydning, end mange umiddelbart tror.

Ser vi bort fra, at Finland, Rumænen, Tyskland, Ungarn og Østrig var nazi-fascistiske allierede stater, selvom der fandtes store modstandsgrupper i også disse lande, så var de ligesom de store folkelige modstandsbevægelser i Bulgarien, Polen og Tjekkoslovakiet kun i stand til at befri sig selv med hjælp fra "udenlandske" allierede.

Enver Hoxha (1908-1985) - lederen af den albanske antifascistiske modstandskamp og leder af opbygningen af socialismen indtil sin død

Politisk blev det efter befrielsen udnyttet af de reaktionære klasser i disse lande som en måde at sabotere den folkedemokratiske revolution i disse lande. I Finland og Østrig var arbejderklassen, de kommunistiske og andre progressive kræfter ikke stærke nok til at sætte en folkedemokratisk revolution på dagsordenen. Og både Finland og Østrig faldt tilbage til borgerlige, kapitalistiske forhold, dog som neutrale demilitariserede stater. Og hele

Vest- og Sydeuropa blev underlagt den aggressive Nato-militærpagt.

I Grækenland skærpedes udviklingen til en borgerkrig, hvor England støttede de borgerlige-fascistiske kræfter mod den folkelige modstandsbevægelse.

Inden italienske tropper i 1939 invaderede Albanien, var landet en italiensk halvkoloni og et tilbagestående landbrugsland, som ikke kunne brødføde sin egen befolkning. Eksporten bestod af appelsiner og importen af marmelade.

Oliekilderne var ejet af udlændinge, ligesom skolevæsenet var domineret af udlændinge.

I trediveerne var landet et af Europas fattigste og et tilbagestående landbrugsland, hvor der var en udbredt analfabetisme, arbejdsløshed og fattigdom.

Blodhævn var udbredt.

Efter befrielsen fik den Demokratiske front, som blev ledet af det kommunistiske parti (PKSH), senere Albanien Arbejdets Parti, en meget stor opslutning ved valget i 1945, og den begyndte opbygningen af landet efter folkedemokratisk mønster.

Albanien udvikledes og blev selvforsynende med brødkorn, el-kraft, olie og kemiske produkter og begyndte at producere og eksportere industrivarer.

Gennem en fast og nul-tolerancepolitik over for de barbariske skikke med blodhævn og andre feudale traditioner lykkedes det under den socialistiske opbygning at bekæmpe disse traditioner og stort set udrydde blodhævn.

Et omfattende uddannelses- og sundhedsprogram betød, at analfabetismen blev afskaffet. I 1957 indviedes Albanien første universitet i Tirana, som 30 år senere rummede 12.500 studerende.

Der blev bygget sygehuse, poliklinikker og fødeklinikker, så mennesker i de mest afsidesliggende bjergegne fik mulighed for lægehjælp i nærheden af hjemmet.

I 1960 var der en læge for hver 3.400 indbyggere. 10 år senere var antallet af

På frihedens side i Det Hvide Hus: Den forhv. albanske statsminister og "socialist" Ilir Meta med Bush

læger øget til en læge for hver 1.200 indbyggere.

Den socialistiske opbygning og velfærden resulterede i, at middellevlæderen, som i 30'erne inden befrielsen var 37 år, i 1989 var øget til 72 år.

Kontrarevolutionen i Albanien i 1991 og frem ødelagde befrielsens og det socialistiske Albaniens resultater på systematisk vis.

Sammen med mafiaøkonomien, de kriminelle bander, våben-, sex- og narkohandel er også middelalderlige skikke som blodhævn og religionen vendt tilbage til Albanien

Ovenstående er indledningen til en længere artikel om Albaniens udvikling, ikke mindst fra 1991 og frem.

Den kan læses i sin helhed på www.kpnet.dk

Borgerkrig? Fundamentalisme?

Af Carsten Kofoed

Det bliver stadig mere frustrerende at høre Søren Søndergaard, udenrigsordfører for Enhedslisten, ytre sig om det, der sker i Irak. Senest har han på bedste kolonialistiske vis udtalt, at der vil blive borgerkrig i Irak, hvis besættelsesmagten trækker sig ud af landet.

"Det er formentlig rigtigt, at hvis USA – og Danmark – trak sig ud, så ville det medføre borgerkrig. Men der er allerede borgerkrig i Irak, og for hver dag den beslutning udskydes, jo større og mere blodig vil det efterfølgende opgør blive. Og jo mere magt vil de islamiske kræfter få," sagde Søndergaard ifølge TV2 Nyhederne den 18. november.

Søndergaard har dermed gjort krigsløgnernes propaganda til en del af sin egen holdning. Det er ikke mindst problematisk, fordi han som folketingsmedlem ofte tildeles "krigsmodstanderrollen" i medierne og dermed i befolkningens øjne.

Borgerkrig er netop det, som besættelsesmagten med angreb på moskeer, kirker, markeder osv. siden april 2003 har forsøgt – heldigvis uden succes – at fremprovokere i Irak, og det er netop, fordi modstanden er multi-etnisk og multireligiøs; den er folkelig i ordets fornemste betydning. Hvorfor skulle det, som ikke er lykkedes for besættelserne under besættelsen, pludselig kunne lykkes, når besættelsesmagten trækker sig ud? Modstandskampen har sammentømret irakerne som måske aldrig før i Iraks historie. I Irak er der ingen tradition for borgerkrig.

Den nuværende krig bør heller ikke karakteriseres som en borgerkrig, for så ser man bort fra den udenlandske besættelsesmagts rolle; man underspiller besættelsens betydning. Søndergaard forvrænger kampens karakter med sin snak om borgerkrig, og herved går han besættelsestilhængernes ærinde. Hvorfor siger han ikke, at der i Irak udspiller sig en befrielseskamp mod en brutal besættelsesmagt, en kamp, som ikke adskiller sig principielt fra kampene i for eksempel Danmark, Algeriet og Vietnam?

Islamisk fundamentalisme er et andet skræmmebillede, som besættelserne og deres vestligt chauvinistiske klakører maler for at fremstille deres fascisme i Irak som "bedre" end det, som den "muslimske" modstand står for. Søndergaard snakker også om truslen fra "islamiske kræfter" i Irak. Imens klapper krigsforbryderregeringen og Pia Kjærsgaard ham på skulderen og beder ham om at fortsætte.

Men hvem er de "islamiske kræfter", som Søndergaard taler om? Hvem i Irak har erklæret, at de ønsker en islamisk stat? Ingen i modstanden, mig bekendt. Tværtimod befinder de allermest reaktionære religiøse kræfter sig på den anden side, i quislingestyret for eksempel, hvor det iranske støttede Øverste Råd for Islamisk Revolution i Irak (SCIRI) ønsker et Irak styret efter sharialoven. Og hvis vi endelig skal snakke om fundamentalister i Irak, så er det de amerikanske nazi-fascister, der bærer ansvaret for mindst 100.000 civile irakeres død, som er de virkelige fundamentalister.

Den irakiske befolkning ønsker ikke et Irak styret efter Koranens lov. Det store flertal ønsker derimod en moderne, sekulær stat, som de havde, før den amerikanske ledede krigskoalition kom og smadrede både den og alt andet i Irak. Den folkelige modstandskamp har åbnet gode muligheder for, at den nye irakiske stat efter befrielsen får en langt mere demokratisk karakter end den, som Saddam Hussein stod i spidsen for.

I den danske fredsbevægelse er målet klart: Danske tropper ud af Irak. Men hvis der i bevægelsen propaganderes besættelsestilhængernes synspunkter, så gør vi det meget svært for os selv.

Alle modstandere af besættelsen må forstå, at hvis målet virkelig er at få danske tropper ud af Irak, så følger det logisk, at man ud over at forsøge at stable den stærkeste mulige fredsbevægelse på benene herhjemme også må støtte dem i Irak, der meget konkret arbejder for at smide de udenlandske mordere og torturbøddler ud og befri deres land. Modstanden mod besættelsen i Danmark og i Irak må gå hånd i hånd.

Nazi i Salem:

Ingen platform for nazismen!

Lørdag d. 11. december vil nazister fra hele Europa marchere i Salem, en forstad til Stockholm. Sidste år var de over 1500 nazister samlet - det er den største nazistiske manifestation i Skandinavien efter krigen. Det skal stoppes!

Derfor arrangerer Anti-Racistisk Netværk busser til Stockholm.

Vi tager afsted fredag d. 10/12 om aftenen og er hjemme søndag d. 12/12 om morgenen.

Herunder finder I en udtalelse fra Netværket mod Racisme om dette års manifestation

BEKÆMP RACISMEN! IKKE FLERE "HATE-CRIMES"!

John Hron, Ronny Landin, Kent Antonsson, Hyan Altrn, Jimmy Rajabar, Peter Karlsson, Gerard Gbeyo, Björn Söderberg – det er nogle af de nogle og 30 mennesker, som gennem de sidste 20 år er blevet myrdet af nazister i Sverige, fordi de var homoseksuelle, "indvandrere", fagligt aktive eller antiracist.

Vi må alle, hver og en og sammen, på alle måder, stå frem for menneskeværd, demokrati og mod højreekstrem vold.

Manifestation: 11 DECEMBER MEDBORGAR- PLATSEN Stockholm kl 16:00

Igen marcherer nazisterne i Salem. Vi ved, at det ikke er en sørgemarch, men en måde for dem at udbrede deres hadpropaganda. En hadpropaganda som vil skabe modsætninger mellem mennesker.

Nazisterne forsøger at vinde vælgere og sympatisører ved at placere skylden

for alle samfundsproblemer på grupper, der i forvejen er udsatte, f.eks. "indvandrere". Vi ved, at det ikke passer. Når vi konfronteres med en afmontering af velfærden, segregation og arbejdsløshed, så skyldes det ikke "indvandrere", men den politik, som føres af de økonomiske og politiske magthavere. I stedet for at arbejde for et ligeligt samfund, forsøger nazisterne at øge kløften mellem fattig og rig ved at gøre "indvandrere" til syndebukke for lukning af sygehuse og ungdomsklubber, for at industrier nedlægges og for nedskæringer i ældreomsorgen.

Nazisterne sætter også ansvaret for overgreb mod kvinder på det flerkulturelle samfund. Men det er ikke der problemet ligger. Problemet er, at der ikke er ligestilling i samfundet. At arbejde for ligestilling er en del af kampen mod nazismen.

Mange tror, at man kan tie nazismen ihjel, eller at politikere og politi kan stoppe dem. Men historien viser, at det vigtigste våben imod nazismen er levende og brede folkebevægelser. Altså at vi almindelige mennesker, naboer, kollegaer, klassekammerater, sammen siger fra. Det spiller ingen rolle om de forsøger at lege folkelige, kalder sig demokrater, nationale eller patrioter. De er feje mennesker, som sår splittelse, frygt og had.

Derfor er det vigtigt at vi alle, gamle og unge, kvinder og mænd, "sorte" og "hvide", lesbiske og bøsser, forstadsunger og citykids sammen manifester os imod nazismen.

Kom for at vise, at du ikke accepterer racistiske synspunkter! Kom for at sige, at nu må det være nok!

**NÄTVERKET MOT RASISM
www.nmr.nu**

Alle spørgsmål og henvendelser
kan rettes til:

Tlf: (+45) 21 84 34 32

E-mail: salem04@antifa.dk

*På vegne af Anti-Racistisk Netværk
Antifascistisk Aktion - København*

Oktober bogcafé og galleri

Egilsgade 24 inviterer til

Glögg og Råhygge

Fredag den 10. december kl. 15 - 18

*Musik ved Danmarks bedste guitarist
Christian Sievert*

Alle er velkomne

Gode bog-gaver til 10, 15 og 20 kr og opefter -
Marxisme-leninisme, romaner, digte

Originalkunst af Ib Spang Olsen, Jørgen Buch, Evelyn Mittmann
CD'er, protest, progressiv, Anne Feeney, David Rovics

Glögg - æbleskiver - kaffe - vand - øl

Bus 40, 12, 13, 33, 34 - Metro til Islands Brygge st.

Når skindet bedrager

På grund af en udtalelse fra Lotte Noer, fremtrædende politiker fra Venstre Ungdom (hun har nu trukket sig fra tilidsposter), om fratagelse af valgetten for folk på overførselsindkomst blusser debatten om demokratiske rettigheder op i avisernes spalter.

Karsten fra Århus skriver i et læserbrev i Politiken den 29.11.:

"Grundstenene i den liberale ideologi er det enkelte menneskes frihed, at alle mennesker er født lige og med lige muligheder (...) Det betyder også, at man er født med lige demokratiske rettigheder. Rettigheder, der er universelle og ikke kan fratages dig, herunder retten til at stemme, ytringsfriheden, foreningsfriheden m.v."

Langt de fleste af dette blads læsere vil nok mene, at Karsten i det mindste lider af et voldsomt tilfælde af blåøjet naivitet, der skygger for det større overblik, men under alle omstændigheder kan det nok være på sin plads at rejse diskussionen om demokrati og ikke mindst om demokratiets karakter og kendetegn.

I øjeblikket oplever jeg i ekstrem grad, at ordet demokrati bliver brugt som en varebetegnelse, der klistres på de 'gode'. Altså de lande og grupperinger, der går ind for den liberalistiske økonomi. Se bare på pressens behandling af Ukraine.

Den 'forklaring', de unge i dagens Danmark tilbydes, ses f.eks. i Ungtinget.dk's leksikon, hvor det lyder: *I et demokrati vælger folket nogle personer til parlamentet, som så vedtager love, der gælder for hele landet.* Aldeles upræcist og svævende. Hvad er der da galt? Stort set det hele.

Samfundsorganiseringen kan ikke løsrives fra sin konkrete historiske sammenhæng

Ingen rettigheder er universelle, alle rettigheder kan under forskellige historiske vilkår fratages os.

Alene i min levetid er der gennemført væsentlige begrænsninger i strejkeretten; blokadevåbnet er ulovliggjort;

opstillingen af partier til Folketinget er vanskeliggjort; brevhemmeligheden er indskrænket for elektroniske breve; retten til husundersøgelser er udvidet; retten til uddannelse er begrænset, særligt den almene grunduddannelse; ret til fritid er begrænset med mobiltelefoner, flekstid og hjemmearbejde; retten til et sundt liv med adgang til natur, sunde madvarer, rent vand og luft er begrænset; livsrum til handicappede og psykisk syge er først udvidet og siden begrænset igen; forsamlingsmuligheder er indskrænket både af økonomiske årsager og af begrænsningerne i fritiden; ytringsfriheden er i praksis blevet mindre set i forhold til den samlede mængde af information, og foreningsfriheden er begrænset af terrorlovgivningen.

Dette er 'bare' en hurtig opremsning uden uddybninger. Der er sikkert meget mere, der hører til på sådan en liste.

Forsøg på en definition af begrebet demokratisk valg

Alle landets borgere over en vis alder skal have valget (dette gælder f.eks. ikke i USA); ustraffede personer skal være valgbare (partiopstillingen umuliggør dette); valget skal træffes på et kvalificeret grundlag. Dette sidstnævnte er et af de største problemer med valgene i Danmark, da vi mangler grundlæggende viden om nationens tilstand og udviklingsmuligheder, om produktionen, om økonomien, om langsigtede planer og tekniske muligheder. Vi mangler sikkerhed for, at den, vi vælger, står inde for sine valgløfter, og endelig skal der være noget at vælge imellem, en af de største mangler i de fleste af de såkaldte demokratier.

Har vi demokratiske rettigheder i Danmark i dag?

Man behøver blot at stille spørgsmålet *Hvem beslutter lovene?* for at få svaret, at langt over halvdelen, vist snarere tre fjerdedele af lovgivningen besluttet i Bruxelles. Det er f.eks. drivkraften bag kommunalreformen.

Dertil kan stilles spørgsmålet om, hvor stor indflydelse A.P. Møller-kon-

cernen egentlig har på den danske udenrigspolitik.

Eller måske burde vi stille spørgsmålet: Hvor meget politisk og økonomisk indflydelse har institutioner og brugere på den daglige praksis? Hvad er forholdet mellem centrale, fælles retningslinjer og nærdemokrati, herunder den nødvendige lokale økonomiske autonomi? Og endelig spørgsmålet: Hvad eller hvem afgør, hvilken oplysning vi får i pressen?

Man er netop ikke født med lige rettigheder i Danmark i dag

Økonomien og den sociale arv har en afgørende betydning for muligheden for uddannelse, arbejde og bolig.

Jeg er tilbøjelig til at mene, at det, vi har i Danmark, snarere er et demokratur (=skindemokrati) end demokrati.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Ondt i konkurrencen

Erhvervstoppen i Danmark er grundigt forkælet. De har i årtier skovlet profiler hjem, blandt andet som en følge af, at selskabsskatten er sænket fra 50 til 30 pct. i løbet af femten år. Nu vil regeringen sænke den yderligere til 28 pct. De, som i forvejen har, skal i sandhed forgyldes.

De lokale arbejdsgivere forstår ellers nok at rage til sig – også selvom det kræver overtrædelse af overenskomsterne. Således har tal fra Danmarks Statistik netop bekræftet, at halvdelen af lønmodtagerne ikke får godtgjort deres overarbejde – sandsynligvis i frygt for at miste deres arbejde ved at lægge sig ud med chefen eller ledelsen.

Det formåede en postarbejder i det nordsjællandske her i sommers. Med overenskomsten i hånden entrede han postmesterens kontor for at gøre opmærksom på, at han gennem det fornødne antal måneder havde arbejdet fuldtids, hvorfor han gerne ville overgå fra sin vikartjans til en fast stilling som månedslønnet. Kravet vandt ingen gehør hos *mesteren*, så da tillidsrepræsentanten efterfølgende blev inddraget, blev postarbejderen og andre vikarer truet med firing. *Mester* måtte til sidst bide i det sure æble: Postarbejderen stod fast, sammenholdet og den faglige bevidsthed var for overvældende. I dette tilfælde virkede revolverpolitikken ikke.

Det har den gjort i store dele af den tyske bil- og elektronikindustri. Her har, som Kommunistisk politik tidligere har omtalt, de ansatte gået ind på aftaler om lønnedgang mod en ansættelsessikkerhed i en årrække – angiveligt. Det er jo sådan med den slags garantier, at de kun varer, så længe arbejdsgiveren synes, de skal. Der er tale om store løntab for titusinder af arbejdere på baggrund af trusler om udflagning til østen og Østeuropa.

Det danske arbejdsmarked begynder at minde mere og mere om rodeo i det vilde vesten.

Her undermineres overenskomster, hvis ikke de totalt omgås. Her benyttes revolverpolitik med formålet om at tvinge lønnen ned, og her misbruges de udstødte på skammeligste vis

Faglig kommentar

Det samme billede gør sig gældende i vores hjemlige *smørhul* Danevang. Til tider fremsætter de slet ikke truslerne. Som i LEGO's tilfælde gennemføres produktionsflytningen uden videre sniksnak. I andre situationer trues slagteriarbejdere til at indgå fredspligtaftaler for at kunne tage konkurrencen op, eller – som det senest kendte eksempel – så afkræves der direkte lønnedgang for en hel branche. Flere tusind kartonnagearbejdere blev for et par uger siden, som de første inden for en samlet branche, afkrævet 5 pct. lønnedgang.

Det skete med henvisning til den tyske model, som i øvrigt også var blevet benyttet over for 150 af deres kolleger i Tyskland.

Disse erhvervsledere, der som klasse gennem mere end et århundrede har forsvaret sine profiler med argumentet om, at de skaber arbejdspladser, benægter ikke deres manglende moral eller behov for profit, når det gælder om at søge arbejdskraften så billigt som muligt. Det kan gøres ved udflagning,

som der tales og skrives så meget i tiden. Det kan også gennemføres ved import af illegal østeuropæisk arbejdskraft, eller nu efter EU-udvidelsen import af legal, men underbetalt østeuropæisk arbejdskraft. Det snakkes og skrives der også meget om. Eller det kan gøres ved at udnytte den gratis arbejdskraft fra tvangsaktiverede kontanthjælpsmodtagere, som der ikke tales så meget om.

Siden to af hinanden uafhængige domstole havde dømt to kommuners tvangsaktivering af kontanthjælpsmodtagere, der var sat til at pakke kaffekander for Bodum, for at være konkurrenceforvridende, så lagde størsteparten af dansk fagbevægelse sig i dvale på dette spørgsmål. Siden er lovgivningen imidlertid lavet om, og forholdene for kommunernes aktiveringer af kontanthjælpsmodtagere er lempet betydeligt.

Det har fået tilfældene og antallet til at eksplodere, eller med SiD's egne ord: tidoblet!

Aktiveringsstederne kaldes i dag ved deres rette navn: *aktiveringsfabrikker!* Der lægges tilsyneladende ikke skjul på, at der er tale om reelt, ordinært arbejde, som tvangsaktiverede uden løn er tvunget til at udføre, mens arbejdere på overenskomster få kilometer derfra fyres.

Det danske arbejdsmarked begynder at minde mere og mere om rodeo i det vilde vesten.

Her undermineres overenskomster, hvis ikke de totalt omgås. Her benyttes revolverpolitik med formålet om at tvinge lønnen ned, og her misbruges de udstødte på skammeligste vis.

Der er ikke udfærdiget en særlig oversigt, der viser det mere præcise omfang af det lovliggjorte løntrykkeri og underbetaling samt misbrug af de udstødte kontanthjælpsmodtagere.